

# บทนำ

**สำนักปฏิบัติธรรมทิพย์พิมานตั้งอยู่ท่ามกลางสถานที่อัน**  
เงียบสงบ ลานด้านหน้าเป็นป่าไผ่ปลูกไว้อย่างเป็นระเบียบเป็นทิว  
แถว ห่างออกไปจะมีไม้ยืนต้นที่อยู่ดั้งเดิม อายุหลายสิบปี มีลำต้น  
ขนาดใหญ่ จำพวก ประดู่ พะยูง นอกจากนี้ยังมีไม้หอมจำพวกพิบูล  
ช่วยบังแดด

ในระหว่างวันจะมีลมพัดผ่านพากลื่นหอมชื่นใจให้คนที่อยู่ได้  
ดอมดมกลิ่นหอมตลอดทั้งวัน อากาศที่สถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้  
เหมาะสมสำหรับการทำสมาธิ ไม่ว่าจะเป็นการนั่งวิปัสสนาหรือการ  
เดินจงกรม นับเป็นสถานปฏิบัติธรรมที่กำลังได้รับความสนใจจาก  
หลายคนในเมือง เพราะผู้ที่เคยมาได้เล่าขานกันปากต่อปาก เป็น  
แหล่งหลักหนีความวุ่นวายในช่วงสุดสัปดาห์ปลายเดือนเพื่อแสวงหา  
ความสงบทางจิตใจอย่างแท้จริง

แต่ใครจะรู้เลยว่า สถานที่สงบเงียบแห่งนี้กำลังจะต้องเผชิญ  
กับความวุ่นวายเล็กๆ ที่กำลังมุ่งหน้ามาเยือน

รถตู้สีเทาควันบุหรี่ กระเจกด้านหลังรถติดสติ๊กเกอร์ชื่อ  
สำนักงานทนายความแห่งหนึ่งกำลังแล่นด้วยความเร็วผ่านซุ้มประตู  
ทางเข้าเข้ามา จนใบไม้แห้งที่ตกอยู่บนพื้นถนนปลิวว่อน รถคันนั้น

เล่นไปจอดใต้ต้นประดู่ป่าขนาดลำต้นใหญ่สี่คนโอบ แม้ร่ายยังจอดไม่สนิทดี ทว่าประตู่รถกลับถูกคนด้านในเปิดออกด้วยความรีบร้อน จากนั้นคนบนรถก็กระโดดตบลงมา

หลังจากเท้าทั้งสองแตะพื้น ยืนทรงตัวได้อย่างมั่นคง รถก็จอดสนิทพอดี ชายวัยกลางคน รูปร่างท้วมก็เอื้อมไปหยิบกระเป๋าเอกสาร ใช้แขนหนีบมันแนบกับลำตัว ยกมือข้างหนึ่งขึ้นปาดเหงื่อ และขยับแว่นสายตารอบสัทองให้เข้าที่ มองสอดสายหาใครบางคน ก็พอดีกับที่เจ้าของสถานปฏิบัติธรรมเดินเข้ามาต้อนรับทักทาย

“คุณเทศิต”

“คุณทิพย์”

เทศิต เป็นทนายประจำตระกูลธวัชร ส่วนคุณทิพย์ก็คือทิพย์-รดา อดีตภรรยาของ เดชทัต ธวัชร เจ้านายของเขานั่นเอง

คุณทนายคลี้อยด้วยความดีใจเป็นล้นพ้นจนแทบอยากจะกระโดดกอดอีกฝ่าย ทว่ามันติดตรงที่ทิพย์รดานุ่งขาวห่มขาว ดวงหน้าผ่องใส มีรอยยิ้มประดับใบหน้าคล้ายพระโพธิสัตว์เตรียมโปรดสัตว์อย่างไรร้อย่างนั้น เทศิตจึงต้องยั้งไว้ แล้วกล่าวคำทักทาย

“โชคดียิ่งๆ เจอคุณทิพย์พอดี ผมกำลังมองหาอยู่เลยครับว่าจะไปติดต่อสอบถามได้ตรงส่วนไหน”

“คุณเทศิตมาหาฉันหรือคะ ฉันเชิญนั่งตรงม้านั่งนั้นก่อนคะฉันจะไปหาน้ำมาให้”

“มะ...ไม่รบกวนดีกว่าครับ เชิญคุณทิพย์มานั่งคุยกับผมสักครู่ดีกว่า ผมมีเรื่องสำคัญอยากปรึกษาครับ”

ทิพย์รดา มองทนายประจำตระกูลของอดีตสามีอย่างครุ่นคิด สิบกว่าปีแล้วที่ไม่เคยได้พบหน้ากับเทศิต ซึ่งก็เท่ากับช่วงเวลาที่เขาขาดจากสามีนั่นเอง หลังจากเลิกกับเจ้าพ่อสถานบันเทิง ทิพย์-รดาก็หันหน้าเข้าหาธรรมะอย่างจริงจัง เริ่มมานุกเบิกและถือศีลอยู่

ในสถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ตัดขาดจากความวุ่นวายทางโลกอย่างเด็ดขาด แต่ยังไม่อาจถอนหัวใจได้เต็มรูปแบบเพราะยังมีห่วงอยู่

ห่วงเดียวที่ไม่อาจทำใจตัดขาดให้หมดเสียได้ ต่อให้ยอมปล่อยกายใจจากสิ่งเหนี่ยวรั้งทั้งปวงในโลกได้ แต่ทิพย์ธาดาก็ไม่อาจจะทอดทิ้งพิราอร ลูกสาวคนเดียวของตัวเองได้ หวังว่าการมาของทนายประจำตระกูลครั้งนี้คงไม่ใช่เรื่องที่เธอห่วง

“คุณเดชิตมีธุระอะไรที่เข้ามาเถอะคะ”

“คุณทิพย์ธาดาเรื่องที่คุณเดชป่วยหรือยังครับ”

“ลูกพี่เขยเล่าให้ฟังอยู่บ้างคะ แต่ฉันยังเชื่อว่ามีหนทางรักษาการแพทย์เดี๋ยวนี้ทันสมัยมาก ฉันหวังให้ผลการวิเคราะห์ทางการแพทย์ออกมาไม่เป็นผลลบนะคะ ผ่าตัดเอาชิ้นเนื้อออกก็น่าจะไม่มีปัญหา ถึงคุณเดชจะทำงานหนัก ร่างกายไม่ได้พักผ่อน แต่เขาก็เป็นคนแข็งแรง ผ่าตัดพักฟื้นแล้ว อีกไม่นานคงจะเดินปร๋อ”

ทิพย์ธาดายิ้มอ่อนโยน เมื่อเวลาได้ผ่านพ้นไปหลายปี ความรู้สึกที่มีต่ออดีตสามีก็หลงเหลือแค่เพียงความห่วงใยในฐานะเพื่อนมนุษย์ พิราอรเล่าเรื่องของพ่อที่ตรวจพบเนื้องอกในตับ เธอรับฟังด้วยอาการสงบ ปล่อยโยนลูกสาว และคอยสวดมนต์เอาใจช่วยเดชทัตแค่นั้น

“ครับ ทางหมอบอกว่าไม่ต้องกังวล ตอนนี้ก็รอผลวิเคราะห์ชิ้นเนื้อว่าจะออกมาเป็นอะไร แต่ที่ผมมาทิพย์พินานไม่ใช่เรื่องนี้หรอกครับ”

เดชิตแหม่มปากเหมือนไม่อยากจะพูด เพราะรู้นิสัยอีกฝ่ายดี ภายนอกทิพย์ธาดาจะอ่อนโยน ทว่าจิตใจเด็ดเดี่ยวมาแต่ไหนแต่ไร ลงว่าตัดสินใจอะไรไปแล้ว ใครหน้าไหนก็เปลี่ยนใจเธอไม่ได้ ดูอย่างเดชทัตเจ้านายเขานั้นเป็นไง ใครๆ ก็ต่างกลัวเกรงบารมี แต่กับอดีตภรรยาคนนี้ แม้แต่รั้งให้อยู่ด้วยยังทำไม่ได้เลย

และเพราะรู้ว่าทิพย์รดาเป็นอย่างไร ภารกิจโน้มหน้าใจจึงตกมาถึงมือของเตชิต

คุณทนายใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อที่ซึมออกมาตามใบหน้า สายตามองนิ่งไปยังทิพย์รดา ก่อนตัดสินใจเดินหน้าต่อ ในเมื่อมันเป็นหน้าที่ เขาก็ต้องทำ ต้องทำให้สำเร็จด้วย

“คุณเดชจะยกบาปโលนให้แก่หนูพีชครับ”

“อะไรนะคะ!”

เสียงอุทานดังลั่นนั้นไม่ใช่ของทิพย์รดา ทว่ามันดังมาจากด้านข้าง สายตาทั้งสองคู่หันไปทางต้นเสียงอย่างพร้อมเพรียง เห็นหญิงสาวหน้าตาเกลี้ยงเกลาสวมชุดขาวเช่นเดียวกับทิพย์รดา ดวงตาสดใสที่เคยเป็นประกายอ่อนหวานบัดนี้วาววับไม่สลับอารมณ์ เม้มริมฝีปากคล้ายกำลังระงับความไม่พอใจของตัวเองอย่างยั้งยวด เธอก้าวเข้ามาเผชิญหน้ากับสองคนที่นั่งคุยกันอยู่

เตชิตกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก และนี่ก็คือ พิราอร ฐุพร ลูกสาวคนเดียวของทิพย์รดากับเดชทัต

พิราอรนั่งขาวห่มขาวมาถือศีลเช่นเดียวกับแม่ ทุกวันหยุดสัปดาห์สุดท้ายของเดือน หากไม่ติดงานเธอก็จะมาหาแม่อยู่เป็นประจำ ในยามปกติบุคลิกของหญิงสาวก็คล้ายคลึงกับทิพย์รดา อยู่มาก มีเหตุผล สงบ เยือกเย็น และมักจะไม่สร้างปัญหาให้ตัวเอง ยุ่งยาก ขึ้นขอความสันโดษ ทำงานดูแลมูลนิธิทิพย์รดาไปเสียบบๆ ไม่ก้าวร้าวชีวิตใคร

สิ่งที่แตกต่างกันในยามนี้คือคนแม่ยังรักษารอยยิ้มอ่อนโยน ได้อย่างดีเยี่ยม ส่วนคนลูกนั้นใบหน้าบูดบึ้ง จังหวะการก้าวเดินรวดเร็ว บ่งบอกสภาพอารมณ์อันคุกรุ่นพร้อมมีเรื่อง

หญิงสาวยิ้มเครียด การเห็นทนายของพ่อโผล่มานั่งในสถานปฏิบัติธรรมของแม่ไม่ใช่เรื่องปกตินัก ยิ่งคุณอาทนายมาเองยิ่งเป็น

เรื่องสำคัญ มันจะต้องเป็นเรื่องที่เธอเคยปฏิเสธไปแล้ว พ่อพยายาม  
หว่านล้อมเรื่องนี้หลายครั้ง แต่เธอไม่สนใจ ดูเหมือนว่าพ่อจะไม่ยอม  
รามือเรื่องนี้ง่าย ๆ

“สวัสดิ์คะอาเต นี่ถึงขนาดมาหาคุณแม่เลยหรือคะ พี่นึกว่า  
เราคุยกันรู้เรื่องแล้วซะอีก ที่สำคัญพี่คิดว่าเราไม่น่าจะมานั่งพูดถึง  
แหล่งอโคจรในสถานปฏิบัติธรรมนะคะ มันดูไม่เหมาะสมสักเท่าไร”

“เอ่อ...”

เตชิตยัมอีหลักอีเหลื่อ ยกมือปาดเหงื่อข้างขมับ หลบสายตา  
กล่าวหาของลูกสาวเจ้านาย

คนทั่วไปมักคิดว่าพิรอรอ่อนหวานเหมือนคุณทิพย์ อี! ไม่จริง  
เลย เขาขบแค้นสุดชีวิต ไล่ที่เห็น ที่คิดกันไปเองนะ ไม่ใช่ที่เขาเจอ  
หรือทนายประจำตระกูลนี้กดดันอะไรมากเกินไป งานนี้ไม่ง่ายเลย  
อุตุสาร์แอบมาหวังเจรจาขอความช่วยเหลือจากทิพย์รดาเจ๊ียบๆ ยัง  
มาเจอพิรอรเข้าจังๆ อีก เวรกรรมอะไรอย่างนี้

“ลูกพี่ทำไม่พูดแบบนั้นล่ะ อย่าเสียมารยาทกับอาเตสิลูก”

พิรอรจ้องหน้าคุณอาทนายเหม็ง ก่อนจะเบนความสนใจไป  
ทางแม่ แล้วว่า “แม่คะ พี่ขอเถอะคะ เรื่องอื่นพอยอมได้ แต่เรื่องนี้  
พี่ไม่อยากคุยแล้วคะ ไม่อยากได้ฝืนมันด้วย พี่เกลียด”

“ลูกพี่!”

“หนูพี่!”

“คะ นี่พี่เอง” หญิงสาวขี้นิ้วเข้าหาตัวเองอย่างประชิด

“ลูกพี่... ถ้าไม่พูดกันดีๆ แม่ไล่กลับจริงๆ นะ อาเตเป็นผู้ใหญ่  
แล้วนะลูก ไปคะ ไปกวาดลานโม่ส่งบารมณฺ์ เตรียมเดินจงกรม”

“แต่แม่คะ”

“พี่...” ทิพย์รดาลากเสียงยาว ปรามลูกสาว “อาเตมาคุย  
ธุระกับแม่ แม่ขอคุยเป็นการส่วนตัวนะคะ ไปกวาดลานโม่คะ”

คนถูกไล่หน้าจ้ำ ไม่พอใจแต่ไม่คิดดื้อกับแม่ ทุกครั้งที่แม่ลง  
น้ำเสียงเย็นเยียบแบบนี้ เป็นดังสัญญาณบอกให้เธอถอย หญิงสาว  
ตัวสลายตาไปยังทนายประจำตระกูล เห็นเตชิตนั่งยิ้มแห้งๆ แล้ว  
เดือดดาลหนักกว่าเดิม ชัดใจทำอะไรไม่ได้ สุดท้ายต้องยอมถอย

ทิพย์รดาอมองตามลูกสาวจนกระทั่งหุบไม้กวาด เริ่มกวาดใบ  
ไผ่ในลานกว้างแล้วจึงหันกลับมาที่ทนายประจำตระกูล

“ต้องขอโทษแทนลูกพี่ด้วยนะคะที่เสียมารยาท ว่าไปแล้วก็  
เป็นความผิดฉันที่ทำให้ลูกต้องเป็นแบบนี้”

“ไม่หอรกครับ หนูพี่แก็งเป็นเด็กน่ารักและเข้มแข็งมาก ขนาด  
คุณทิพย์มาอยู่ที่นี่ แก็งดูแลตัวเองได้ดีไม่มีปัญหาให้ร้อนใจ เพียงแต่  
แก็งคงมีขีดจำกัดของตัวเอง เรื่องไหนยอมรับฟังก็ไม่มีปัญหา ส่วน  
เรื่องไหนที่มันเหลือรับในความรู้สึก มันก็จะเป็นอย่างที่เราเห็นกัน  
นี่ละครับ อันที่จริงเรื่องของผับบาบิโลน หนูพี่ก็มิเหตุผล ถึงขั้น  
ประกาศยกมันให้คุณนนท์ด้วยซ้ำ เพียงแต่ว่าคุณเดชไม่ยอม ยืนยัน  
เสียงแข็งว่ายังงี้ก็จะยกผับนั้นให้หนูพี่ให้ได้”

“ดื้อพอกันทั้งคู่ค่ะ”

ทิพย์รดาถอนใจอย่างนี้กระอา ลูกไม่หล่นไม่ไกลต้น สุภาษิต  
กล่าวไว้มิผิดเลย พิวอรเหมือนเดชตัดก็ข้อนี้เอง ดื้อแพ่งพอกัน บท  
จะว่าไม่ ให้กล่อมเท่าใดก็ไร้ผล

“ฉันทามจริง ๆ เอะคะ ทำไมคุณเดชถึงคิดจะยกที่นั่นให้ลูก  
พี่ล่ะคะ ความจริงคุณนนท์ดูแลบริหารได้ดีไม่มีปัญหา ก็ควรให้เธอ  
จัดการต่อไปไม่ใช่หรือคะ ตาชินหลานชายคุณนนท์ก็ยังอยู่ทั้งคน”

“ข้อนี้ก็ต้องทำตามคุณทิพย์เข้าใจครับ เพียงแต่ดูแลดีแล้ว  
ไม่มีคนดูแลต่อธุรกิจมันไม่ออกเงยขึ้นมาหอรกครับ ถึงคุณนนท์จะ  
แต่งงานกับคุณเดชมาหลายปีแต่ก็ไม่มีทายาทด้วยกันเลย คุณ  
ชินดนัยก็ถูกส่งตัวไปดูแลผับที่ภูเก็ต ยังไงบาบิโลนก็ยังจะเป็นของ

หนูพีชอยู่ดีครับ”

เดชิตลำบากใจเหลือจะกล่าว ถ้าบาบิโลนเป็นวัดหรือวิหาร เรื่องมันคงจะง่ายกว่านี้

“คุณทิพย์ก็รู้ว่าคุณเดชรักบาบิโลนขนาดไหน สมบัติอย่างอื่น จะยกให้ใครก็ได้ แต่เป็นตายยังงิ่บาบิโลนก็ต้องเป็นของหนูพีช”

“ฉันก็เข้าใจคุณเดชนะคะ ถึงงิ่เลียดยอมต้องชั้นกว่าน้ำ คุณเดชรักลูกพีชมาก จนบางที่ฉันเองก็เกรงใจคุณนันท์ เธอเหนื่อยมาก กับคุณเดชมากกว่าฉัน และบาบิโลนก็เป็นเหมือนหัวใจของตระกูล จะมายกให้เด็กไม่ประสาอย่างลูกพีชมันดูไม่เหมาะสมเลย เรื่องนี้ฉันไม่รู้จะช่วยยงิ่งิ่คะ พีชเองเขาก็ไม่ได้สนใจธุรกิจนี้ของพ่อเลย แค่งานในมูลนิธิก็ล้นมือแล้ว”

สำหรับทิพย์รดาลูกสาวก็คือผ้าขาว งดงามด้วยคุณค่าทางจิตใจ แม้จะมีปมเรื่องครอบครัวแตกแยก แต่พิราอาก็ไม่เคยประชดชีวิตให้เป็นปัญหาสังคม ยงิ่รู้สึกว่าขาดมากเท่าไร ลูกสาวคนนี้ก็ยงิ่ให้ແ่คนที่ยากไ้มากกว่าเสมอ การจะไ้ไปใช้ชีวิตอยู่ในที่ที่ไ้ใจจรอย่างผับบาบิโลนนั้จึงเป็นภารกิจยากพอๆ กับย้ายพระอาทิตย์ไปขึ้นทางทิศตะวันตก โอกาสจะสำเร็จของเดชิตไม่มีเลย

“ผมอยากขอร้องให้คุณทิพย์ช่วยคุยกับหนูพีชสักครั้ง”

ทิพย์รดาสบตาทนายแล้วยี้ม่ออน เดชิตคะยั้นคะยอไม่ยอมง่าย ๆ

“ผมหมดหนทางแล้วจริง ๆ ครับ ถึงได้บากหน้ามาที่นี้ ยอมเป็นคนบาป เอาเรื่องร้อนใจมาขอให้คุณทิพย์ช่วยเหลือ”

“บอกตามตรงว่าฉันกับคุณเดชขาดจากกันนานแล้ว เรื่องของเขาฉันไม่อยากรยงิ่เพราะจะสะเทือนกันไปหมด คุณนันท์เองก็ค้งไม่ยินดีนักหรอกคะ เขาเหนื่อยกับคุณเดชมามากจริง ๆ กว่าธุรกิจจะมันคงได้ขนาดนี้”

“เรื่องนี้คงจะเลียงลำบากครับ และผมก็ยืนยันได้ว่าคุณนันท์ไม่มีปัญหาเรื่องนี้ เธออยากให้คุณเดชรักษาตัวให้หายมากกว่า หากยังเคลียร์เรื่องนี้ไม่จบ คุณเดชก็คงยังกังวลจนไม่ยอมรักษาตามกำหนด ผมเองก็มีดบาดด้าน คนเดียวที่หนูพิชยอมฟังก็เห็นจะมีแต่คุณทิพย์เท่านั้น ผมขออภัยครับ” เดชิตพนมมือขึ้นเตรียมก้มกราบ

ทิพย์รดาเห็นเข้าก็ร้องห้ามเสียงหลง

“คุณเตอย่าทำอย่างนี้เลยคะ จันลำบากใจนะคะ”

“ช่วยผมด้วยนะครับคุณทิพย์ ผมหมดที่พึ่งแล้วจริงๆ”

ทิพย์รดาลำบากใจอย่างยิ่ง โดยส่วนลึกเธอยินดี ลูกสาวไม่คิดอยากได้สถานบันเทิงแห่งนั้นถูกต้องแล้ว เพราะตัวเธอเองก็ไม่เคยคิดอยากเกี่ยวข้อกับมันถึงได้ขอแยกตัวออกมาปฏิบัติธรรมเงียบๆ คนเดียว ยอมปล่อยมือจากชายคนรักเมื่อไม่อาจเปลี่ยนความคิดของเขาได้ สถานบันเทิงแห่งนั้นคือบาปอันน่ารังเกียจ แหล่งมั่วสุมมอมเมา ผู้คนสิ้นไร้สติสัมปชัญญะ ลุ่มหลงกามาและอกุศลอีกหลายอย่าง

เดชตัดไม่ควรสร้างมันขึ้นมา ทิพย์รดาในตอนนั้นไม่อาจตัดทอนความตั้งใจมาได้ ต้องยอมรับว่าเขามีโชคทางนี้ จะแก้ปัญหา ร้อยพันที่เกิดขึ้นล้วนถูกจัดการอย่างเงียบเชียบเรียบร้อย เธอรับรู้กลัดกลุ้ม รุ่มร้อน จนในที่สุดก็ถึงจุดแตกหัก เพราะไม่อาจทนเห็นลูกสาวที่กำลังเติบโตสานต่อธุรกิจสีดำของพ่อที่ต้องเดินเข้าออกใช้ชีวิตในผับราวกับเป็นบ้านหลังที่สอง

ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่าง เดชตัดจะต้องปลุกฝังให้ลูกเป็นอย่างเขา จิตใจหยาบกระด้าง เย็นชาจนเกือบจะกลายเป็นคนไร้หัวใจ ไม่รู้บาปบุญคุณโทษ

หลังจากหย่าขาดกันได้ห้าปี เดชตัดแต่งงานใหม่กับพัชนันท์ เลขาการคู่ใจของเขา พัทธนันท์เป็นผู้หญิงสวย ฉลาด ปราดเปรี้ยว

และฐานะของตัวเองดีว่าอยู่ในจุดไหน ทุกครั้งที่ได้เจอกันฝ่ายนั้นก็  
ยังให้ความเคารพนบนอบต่อทิพย์รดาเหมือนเช่นวันวาน การกระทำ  
นั้นจริงใจไม่ได้เสแสร้งเหมือนนางร้ายในละคร

เดชตัดแต่งงานใหม่ได้ไม่นาน พิราอาก็ขออนุญาตแยกตัวออก  
มาอยู่คนเดียวเพียงลำพังโดยที่ใครก็ไม่อาจคัดค้านได้ ลูกไม่ได้ต่อ  
ด้านที่พ่อแต่งงานใหม่ การย้ายออกเป็นเหตุผลความสะดวกในเรื่อง  
งาน ซึ่งทุกคนเถียงไม่ได้ แม้ไม่เห็นด้วย

ทิพย์รดารับรู้ถึงความสัมพันธ์พ่อลูกไม่ราบรื่นนัก เดชที่ตรึก  
ลูกสาวมาก ลูกก็รักพ่อ แต่งานของพ่อกลับหนักซึ้งซัง คนเป็นแม่จึง  
ได้แต่อบรมให้ตระหนักถึงความจริง ไม่ว่าอย่างไรพิราอาก็นั้นความ  
จริงไม่พ้น ต่อให้ไม่ชอบใจ แต่เดชที่ตกก็ยังเป็นพ่อบังเกิดเกล้า ลูกที่  
ดีจะต้องกตัญญูรู้คุณ

หรือสิ่งที่กลัวมาตลอดกำลังจะเกิดขึ้นกันหนอ ทิพย์รดาไม่  
อยากให้ลูกเกี่ยวข้องกับผ้า แต่ก็ต้องยินยอมรับมันมาเป็นสมบัติของ  
ตน จะจะไม่เหลือหนทางให้หลีกเลี่ยงได้เลย

เตชิตรอคอยลุ้นระทึก ขณะที่ทิพย์รดานั่งเฝ้าบอญ์นาน แต่ใน  
ที่สุดเจ้าของสถานปฏิบัติธรรมทิพย์พิมานก็ยอมตกลงรับปากว่าจะ  
ลองคุยกับลูกสาวให้ แต่ไม่รับรองว่าจะสำเร็จหรือไม่ คุณทนายยิ้ม  
กว้าง แค่นี้ก็โล่งเหมือนยกภูเขาออกจากอกแล้ว

“แค่คุณทิพย์รับปาก ผมก็ไม่รู้จะขอบคุณอย่างไรแล้วครับ”  
นัยน์ตาของเตชิตแดงเรื่อ สีหน้าเหมือนคนอยากจะทำอะไรแต่

“ลูกพี่เขามีความคิดคล้ายกับฉัน ก็ไม่รู้เหมือนกันนะคะว่า  
ผลจะออกมาแบบไหน แล้วฉันจะให้ลูกไปให้คำตอบกับคุณเต  
นะคะ”

“ผมไม่รู้จะตอบแทนคุณทิพย์ยังไงดี”

“ไม่ต้องถึงขั้นนั้นหรอกค่ะ”

“ผมคงต้องขอตัวเลยครับ เพราะต้องกลับไปคุยกับคุณเดชต่อ ในช่วงที่ท่านพักงาน”

“ฝากความระลึกถึงคุณเดชด้วยนะคะ ขอให้สุขภาพแข็งแรง ในเร็ววัน”

“แล้วผมจะบอกให้ครับ”

เตชิตลาทิพย์รดาและเดินกลับขึ้นรถตู้ไปด้วยสีหน้าแตกต่างจากขามาลิปลับ แม้ความหวังจะริบหรี่ แต่อย่างน้อยพิราอรก็เชื่อฟัง แม่มากกว่าใคร ขอแค่ทิพย์รดาออกปากเอง มีหรือจะไม่เป็นผล หมายประจำตระกูลถูกรวบยกมือขึ้นไหว้พระพุทธรูปสีทององค์ใหญ่ ตรงหน้าทางเข้าท่อมหัว

“เจ้าประจัน...ถ้างานนี้สำเร็จ ลูกข้างจะบวชสักพรรษา ขออย่าให้หนูพีชปฏิเสธเลย”

**หญิงสาวผู้ถูกบีบคั้นให้รับสมบัติบาปยีนนิ่งจับด้าม**  
ไม้กวาด รอจนรถของหมายประจำตระกูลพ้นชุมประตูจึงเดินเข้าไปหาทิพย์รดา สองแม่ลูกมองหน้ากัน คนหนึ่งเป็นกังวล ลำบากใจ ส่วนอีกคนไม่พอใจ หงุดหงิด

“พีชไม่รู้ว่าพ่อคิดอะไรอยู่ ทำไมถึงต้องบังคับให้รับบาปโณด้วย ทำไมไม่ยกให้น้านั้นไปเลย”

“พ่อก็มีเหตุผลของพ่อนะลูก คุณนันทก็จะเก่งกาจยังงี้ก็ไม่มีคนสืบทอดดูแลต่อ พ่อคงคิดถึงจุดนี้ได้คิดยกมันให้ลูกพีช”

“แม่ก็รู้ว่าพีชไม่ยอมได้ อะไรที่ได้มาจากบาปโณ พีชไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับ”

ทิพย์รดาวางมือบนศีรษะลูกสาว ลูบหัวลูกอย่างเข้าใจ พิราอรทำงานหาเงินเลี้ยงตัวเองด้วยน้ำพักน้ำแรง ไม่ยอมรับเงินจากผู้เป็นพ่อ เพราะรายได้ส่วนใหญ่มาจากบาปโณและสถานบันเทิงในเครือ

อีกหลายแห่ง เงินที่ได้มาแม้จะสุจริต แต่มันก็ไม่สะอาดนักหรือ  
ลูกสาวของเธอบอกเหตุผลที่ไม่รับเงินเพราะไม่สะดวกใจจะใช้มัน  
หากพ่ออยากให้อะไรก็ขอให้ไปบริจาควัด หรือสถานรับเลี้ยงเด็ก คนชรา  
เพื่อผลบุญจะหนุนนำให้พ่อเปลี่ยนใจเลิกทำธุรกิจนี้เสียที

“ลูกพี่ซึงแม่จะลูก แม่เองก็ไม่อยากยุ่งเรื่องนี้แล้วก็ไม่อยาก  
ให้ลูกยุ่งด้วย แต่ดูแล้วพ่อเขาน่าจะตั้งใจยกให้พี่จริงๆ คุณอาเตถึง  
ต้องมาเอง เอาแบบนี้ดีไหม ถ้าลูกพี่ไม่สะดวกใจจะรับดูแลตลอด  
ไปก็ลองเสนอเวลารับมาดูแลแค่ช่วงที่พ่อพักรักษาตัว พออาการพ่อ  
ดีขึ้นเราค่อยมาปรึกษาหาทางออกกันอีกที”

“หรือไม่...กว่าจะถึงวันนั้นพี่คงเปลี่ยนบาบิโลนเป็นวิหาร  
กลางกรุงไปแล้ว”

ทิพย์รดาี่ยมอ่อนโยนกับคำพูดประชดประชันนั้น “แม่ไม่เคย  
สงสัยในความสามารถของลูกเลย”

“แม่ก็...”

“ตกลงว่ายอมรับแล้วใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ”

“อ้าว แล้วกัน แม่เกือบจะโล่งใจแล้วเชียว”

“แม่ไม่หวังพี่แล้วเหอ” พิวอรสงสัย รู้ดีว่าแม่ไม่ปรารถนา  
ให้เจียดใกล้บาบิโลนเลยด้วยซ้ำ วันนี้ถึงกับออกหน้าแทนพ่อ เธอคิด  
ว่าแม่ก็คงมีเหตุผล

“ห่วงสิลูก เคยห่วงยังงี้ก็ยังห่วงอยู่ แต่ลูกพี่ในวันนี้ไม่เหมือน  
ลูกพี่ในวันนั้น แม่เชื่อว่าหนูคิดเป็นและมีสติ มีความรู้ตัว สิ่งเหล่านี้  
จะเป็นเกราะป้องกันอบายมุขทั้งหลายที่จะเข้ามา กตัญญูทวดที่นะ  
ลูก ถึงเราจะไม่ชอบอย่างไร แต่สิ่งที่พ่อทำก็เพราะอยากให้เราอยู่ดี  
มีสุข คราวนี้ก็ถือว่าตอบแทนพ่อนะลูก”

“จะทำไมยังงี้คะแม่...พี่รักพ่อนะคะ แต่พี่เกลียดที่นั่น”

พิราอรสวมกอด ชุบน้ำกับอกแม่ หญิงสาวลึกลับใจและหวาดหวั่น ตลอดชีวิตของเธอเคยเหยียบเข้าไปในบาบิโลนแค่ครั้งเดียว เป็นครั้งเดียวที่ทำให้เธอถึงกับสูญเสียครอบครัว มันคือจุดเริ่มต้นการหย่าร้างของพ่อกับแม่ หากย้อนเวลากลับไปได้ เธอจะไม่ทำอย่างนั้น สำหรับเธอแล้วบาบิโลนคือหายนะ

สติ หญิงสาวตั้งใจจะลี้ภัยถึงคำสอน ไซ...ต่อไปนี่จะต้องใช้สติให้มาก

กับแม่เลี้ยงไม่มีปัญหา พัทธันท์ไม่ใช่แม่เลี้ยงใจร้ายเหมือนในนิทาน และตัวเธอก็ไม่ใช่ซินเดอเรลลา ที่เธอแยกตัวออกมาก็เพราะไม่สะดวกใจจะอยู่แค่นั้น ปัญหาทางใจต้องใช้เวลาเยียวยา

ธรรมะคือที่พึ่ง เมื่อแยกตัวออกมาอยู่คนเดียวเธอก็เริ่มมาหาแม่บ่อยขึ้น มาค้าง มาช่วยทำความสะอาดสถานที่ มันทำให้เธอปลอดภัยพอมีเวลาจึงมาอยู่ที่นี่ จนบางทีก็คิดว่าอยากบวชเพื่อที่แม่จะได้เลิกห่วงเธอเสียที แต่แม่นั้นละที่ไม่ยอมให้เธอบวช สุดท้ายเธอก็ต้องกลับเข้ามาจวนครอบครัวจนได้ แกมคราวนี้ต้องควบคุมดูแลทั้งหมดแบบเต็มตัว บาปคราวนี้เธอจะชดใช้อย่างไรหมดนะ

หญิงสาวผละออกมาสบตาแม่ รอยยิ้มของแม่ทำให้เธออุ่นใจคลายกังวล น้ำเสียงของแม่ก็เหมือนน้ำทิพย์ชโลมใจ

“แม่เชื่อว่าลูกพี่จะจัดการทุกอย่างได้ดี”

“ด้วยการเปลี่ยนผ้าของพ่อให้เป็นสถานปฏิบัติธรรม ผลบุญนี้คงทำให้พี่ชนะหมู่มารทั้งหลาย”

“มันจะทำให้ลูกพบเจอแต่คนดีๆ จ๊ะ”

ในที่สุดพิราอาก็ตัดสินใจได้ หญิงสาวถอนหายใจหนักหน่วง

“เฮ้อ...ฉันก็ลองรู้สึกตั่งนะแม่ แล้วแม่จะรู้ว่าพี่เก่งแค่ไหน”

ส่วนพ่ออาจจะต้องมานั่งเสียใจที่หลังที่คิดยกบาบิโลนให้อยู่ในกำมือของเธอ!!!

### แสงไฟหลากหลายสีสนับสอดส่องวูบวาบตามจังหวะเสียง

เพลงอีกทีก็ เหล่านักเที่ยวจำนวนมากกำลังปล่อยตัวปล่อยใจให้มันสุดเหวี่ยงไปกับจังหวะเสียงเพลงอีกทีก็ สำหรับคนไม่ถนัดเต้นรำก็เลือกนั่งละเลียดเครื่องดื่มย่อยใจชื่นชมบรรยากาศ นอกจากนี้ยังมีคนอื่นอีกประเภทหนึ่งที่ไม่ชอบเต้นรำ ไม่สนใจการดื่ม บรรยากาศก็เดิมๆ ไม่ได้ตื่นเต้นแปลกตา แต่ก็ยังสามารถนั่งอยู่ในผับได้ทั้งคืน เพราะมีหญิงสาวแอบอิงพิงซบข้างกายให้ชุกใช้คลอเคลียอยู่ในมุ่มมืดสลัว

ซินดนัย จินณวัตร จัดอยู่ในกลุ่มคนประเภทหลังสุด ชายหนุ่มถูกส่งตัวมาดูแลผับที่ชื่อว่า เฟรทิส หนึ่งในกิจการสถานบันเทิงของเดชทัต ธูวพร ผู้มีศักดิ์เป็นน้ำขေး เขาใช้เวลาเพียงไม่นานก็สามารถสร้างชื่อของเฟรทิสให้ขึ้นมาเป็นผับอันดับหนึ่งของภูเก็ต

ชีวิตที่ภูเก็ตลงตัวและสุขสบาย เดชทัตกว้างขวาง แม้จะอยู่ต่างถิ่น แต่เส้นสายอิทธิพลยังเหนียวแน่น จึงไม่มีขาใหญ่หน้าไหนกล้ามาระรานในผับ และหากจะมีขี้เมาดวงกุดโผล่มาให้เขาได้พ้อออกกำลังบ้าง ซินดนัยกับสาทิตคนสนิทก็จัดการรับมือได้อย่างไม่ลำบาก

ทุกคำคืนชายหนุ่มมักจะได้พบความรักอายุสั้นกับผู้หญิงที่  
ถูกใจแต่ไม่ผูกพัน ไม่เรื่องมาก เมื่อได้ในสิ่งที่ต้องการสนใจก็ต่างคน  
ต่างไป ด้วยความเป็นหนุ่มโสด เนื้อหอม สาวๆ ในผับจึงมัก  
เมียงมองเขาอย่างสนใจ มันจึงไม่แปลกหากเขาจะแสวงหาความสุข  
ใส่ตัวบ้าง

เสียงเพลงไม่รบกวนใจเท่าเสียงหอบกระเส้าของคนในอ้อมแขน  
คืนนี้ซินดนัยได้รับการเชื้อเชิญจากหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม ผิวขาว  
ผุดผาด เธอดูร้อนแรงในชุดสีแดงเรดไวน์ นับตั้งแต่ก้าวเข้ามา มี  
สายตาหลายคู่จับจ้องเธออย่างสนใจใคร่รู้ ทว่ามีเพียงเขาเท่านั้นที่  
เธอยอมสบตาและส่งรอยยิ้มเฝ้ายวนกลับมาให้ การเชิญชวนอย่าง  
มีชั้นเชิงนั้นไม่อาจทำให้เขาอยู่เฉยได้ ชายหนุ่มใช้เวลาไม่นานใน  
การพาตัวเองเข้าไปพูดคุยทำความรู้จัก

เธอชื่อ มุกดา เขารู้สึกคุ้นหน้าผู้หญิงคนนี้ แน่จนกว่าเธอต้อง  
เคยมาที่ผับแล้ว แต่จะมากับใครนั้นละที่เขาอยากรู้ สาทิตอาจจะจำ  
เธอได้ คงต้องเอาไว้ถามกันทีหลัง ในเมื่อคืนนี้เธอขายเดี่ยวและดู  
ไม่มีปัญหาเมื่อเขายื่นหน้าเข้าไปจูบ แถมยกมือขึ้นกอดคอตอบสนอง  
กลับมาเป็นอย่างดี จากที่คิดว่าจะแค่ลองเชิงก็เลยพัวพันนิ้วเนี่ยกัน  
จนร้อนผ่าวทั้งคู่

“ไม่เอาละคุณซิน มุกดาเราไปห้องทำงานคุณดีกว่านะคะ”

สาวน้อยมุกดาหลับตาพริ้ม แหงนงยหน้าขึ้นเปิดเผยลำคอ  
ระหงให้ชายหนุ่มได้เสีย เมื่ออารมณ์ปรารถนาถูกกระตุ้นแล้วจนความ  
ต้องการครอบงำ มันทำให้เธอหลงลืมความอาย เป็นฝ่ายชวนเขา  
ก่อน ทว่าชายหนุ่มยังคงซุกใช้กับเนื้อมกอบอย่างเพลิดเพลิน ความ  
นุ่มหยุ่นเต็มไม้เต็มมือทำให้เขาไม่อยากจะขยับไปไหนเลยจริงๆ

“ตรงนี้ได้แหละ ไม่มีใครเห็นหรอก มีดอออกอย่างนี้” ซินดนัย  
ตอบอึ้ง เลื่อนมือลงไปบีบสะโพกกลมกลิ้งของหญิงสาวอย่างมั่นใจยั่ว

ก่อนมือใหญ่จะซุกหายเข้าไปใต้กระโปรง ผ่านชั้นในลูกไม้แสนบอบบางจนสัมผัสกับความชุ่มฉ่ำของเนื้อแท้ เขากรีดปลายนิ้วไปตามรอยผ้าที่ชุ่มชื้น ส่งผลให้หญิงสาวสั่นระริกไปทั้งกาย

“อ้อ...คุณชินอย่าชนสิคะ”

“ก็พร้อมขนาดนี้ ยังคิดจะหนีไปไหนอีก ตรงนี้ก็ได้อะ ไม่มีใครสนใจเราหรอก” ชายหนุ่มก้มหน้าลงชิดอกอวบอีกครั้ง

สาวสวยครางประท้วงเมื่อทรวงอกอวบอิมถูกครอบครองโดยปากร้อน ลื่นสากระคายของเขากวาดเลียยอดทรวงสีเข้มอย่างกระหาย ดูดึงทำให้เธอหลอมละลาย หมดเรียวแรงต่อต้าน เขาปลุกเร้าทำให้เธอรุ่มร้อนเจียนคลั่ง มือเธอกดแนบศีรษะเขาชิดอก ไม่คิดไม่ฝันว่าจะมีโอกาสได้อยู่ในอ้อมกอดอันร่ำร้อนของเขาคนนี้ ชายที่ผู้หญิงทั้งผืนอยากกระโจนขึ้นเตียงไปกับเขา

ซินดนัยเงยหน้าขึ้นจูบปิดปากช่างห้ามแน่นเสีย ก็เห็นอยู่ว่าคำห้ามปรามนั้นขัดกับความต้องการแท้จริงของร่างกายที่เบียดกระเซสเสียดสีสะพอกทำทนายเจ้าน้องชายที่แข็งซึ่งพร้อมลงสนามรัก ความมีดบวกับเสียงดนตรีดังกลบเสียงต่างๆ ยิ่งทำให้ชายหนุ่มย่ำใจ

ตรงนี้เป็นมุมอับ เขารู้ดีว่าจะไม่มีสายตาของพวกสอดรู้สอดเห็นเข้ามาถึงจึงยกร่างหญิงสาวขึ้นนั่งบนตัก จับให้เธอหันหน้าเข้าหากัน เน้นเนื้อนุ่มด้านล่างคร่อมทับบดเบียดความแข็งแกร่งที่ดูดันกางเกงจนดูเหมือนมองเห็นชัด หญิงสาวช่วยเขาปลดชิปกางเกงอย่างรีบร้อน นำความแข็งซึ่งร้อนผ่าออกมาเป็นอิสระ

หญิงสาวกอดเขาแนบแน่นส่งเสียงครางเร่าใจดังกระเส้าอยู่ข้างหูก่อนที่จะกลืนหายไปกับเสียงเพลงจนแทบแยกไม่ออกว่าเสียงใครเป็นเสียงใคร กางเกงชั้นในถูกมือซุกชนกระชากออกไปอย่างคนใจร้อน นิ้วของซินดนัยล้วงล้ำ กระตุ้นเร้าให้ร่างกายเธอพร้อมเสียยิ่งกว่าพร้อม

“เรามาจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยกันเถอะคนสวย ผมรอที่จะพาเจ้าน้องชายตัวแสบเข้าไปชุกในตัวคุณไม่ไหวแม้แต่วินาทีเดียว เราต้องทำมันตรงนี้ และเดี๋ยวนี้ เร็ว! ขยับตัวลงมาทวนหัว มันเป็นส่วนของคุณแล้ว”

มือของหญิงสาวเลื่อนต่ำหายเข้าไปлубใต้ความแข็งแกร่งใต้สะโพก ครอบครองเขาด้วยมือนุ่ม ขยับเลื่อนขึ้นลงจนเขาเหงนหน้าส่งเสียงครางออกมาอย่างเสียวซ่า ชายกระโปรงบานยาวพอจะคลุมปิดความใกล้ชิดเบื้องล่าง เธอยิ้มยั่วโน้มหน้าลงจิบเบาๆ ส่งสายตาเชิญชวน โดยที่มือยังสร้างความหฤหรรษ์ให้เขาไม่หยุด

ซินเดียนทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว แม่สาวร้อนบนดกก็ชักช้าไม่ทันใจ เขาจำเป็นต้องจัดการภารกิจนี้ให้ลุล่วงเสียที่ก่อนที่น้องชายจะระเบิดออกเป็นเสียงๆ ชายหนุ่มส่งเสียงคำรามในลำคอพลางล้วงมือเข้าไปในเสื้อนอกของตนเอง หยิบถุงยางอนามัยส่งให้หญิงสาว โน้มหน้าสวดยลงมากะชิบข้างหู ก่อนจะแก้มึงจับ และเ้ม้เล่นจนเธอสิ้นสะท้านไปทั้งร่าง

“รีบใส่มันให้ผม แล้วจัดการซะ ถ้าช้าอีกนิดผมจะกดคุณลงกับพื้นแล้วทำมันท่ามกลางสายตาคนทั้งผับ”

“น่าตื่นเต้นดีนะคะ แต่ไว้ครั้งหน้าดีกว่า” หญิงสาวยิ้มยั่ว ปากกัดมุมของถุงยางอนามัยแล้วก้มลงทำตามเขาสั่งอย่างว่าง่าย ไร้อาการเขินอาย เมื่อทุกอย่างถูกตระเตรียมพร้อมพร้อม หญิงสาวยกลำตัวขึ้น จัดตำแหน่งให้เหมาะเจาะก่อนที่ตัวลงมากครอบครอง แข็งแกร่งอย่างรวดเร็วจนคนเบื้องล่างถึงกับคราง โอบกอดเธอเอาไว้แน่น

“อ่า...อย่างนั้นที่รัก”

“คุณพิเศษที่สุด” เธอกระชิบ กดจูบกับต้นคอ แล้วเริ่มขยับสะโพกโยกไหว

“ผมเป็นยอดมนุษย์ คุณไม่รู้หรือหะ” ชินดนัยหัวเราะเสียง  
พรา ขยับท่อนล่างสวนกลับหนักหน่วง

หญิงสาวเงยหน้าส่งเสียงครวญคราง เคลื่อนไหวตามจังหวะ  
เพลงอีกระชั้น ชินดนัยยังคงจับเอวเธอไว้รับการขยับสะโพกอย่าง  
เร้าร้อน จนกระทั่งใกล้ถึงปลายทางของความปรารถนา ทั้งคู่เลิกสน  
แล้วว่ากำลังระเริงรักกันอยู่ที่ใด ต่างขยับเข้าใส่กันอย่างรุนแรง  
เต็มอารมณ์

“อีกนิดที่รัก แรงกว่านี้ เร็วขึ้นอีก...อีก อ่า...” ชินดนัยครางลั่น  
มือจับเอวหญิงสาวกดแน่นเข้าหาตัวในทุกจังหวะความหลุดรั้ง  
ทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุด เขารีบถอดถอนตัวตนออกจากแรงบีบรัดเฝ้าใจ  
เธอตัวอ่อนซุกซบไบน้ำขึ้นเหี่ยวกับอวกกว้าง กอดรัดร่างกำยำไว้นแน่น  
“รักคุณจัง”

หญิงสาวขยับสะโพกส่ายวนยั่วเย้า แม้จะขัดใจที่เขารีบ  
ถอดถอน แต่เธอก็ยังกอดเขาแน่น พริ้มตาอย่างแสนสุข

ฝันเป็นจริงหลังจากที่พยายามหาโอกาสมาหลายครั้ง ในที่สุด  
เธอก็ได้ใกล้ชิดชิดกับเขา ชินดนัย จิณณวัตร ผู้ชายคนนี้เป็นหลานชาย  
ภรรยาใหม่ของเดชทัต เจ้าพ่อสถานบันเทิงชื่อดัง

แม้จะไม่ได้ออกหน้าออกตาอย่างเป็นทางการ แต่ในวงสังคม  
ก็รับรู้าชินดนัยคนนี้ไม่ต่างอะไรกับมือขวาของเดชทัต เขาได้รับมอบ  
หมายให้ดูแลกิจการหลายแห่ง และหนึ่งในนั้นก็คือเฟรทิส เป็นที่คาด  
หมายว่าหลานชายคนนี้อาจจะได้รับมรดกตกทอดทั้งหมดของ  
เดชทัต

หากทำให้เขาประทับใจ นั่นก็หมายความว่าอนาคตสดใสกำลัง  
รออยู่ แม้จะมีเจ้าของโชวีร์มรดกคอยเลี้ยงดู แต่มุกดา ก็อยากเสี่ยง  
สักครั้ง ชินดนัยเหนือกว่าเสียอ้วนๆ นั้นทุกด้าน เธอจึงจัดลีลารักออก  
มาปล่อยของแบบสู้ตายถวายหัวแสดงฝีมือปรนเปรอเขาให้เต็มที่

หากเขาติดใจในรสสวาทคิดสานต่อความสัมพันธ์อันฉาบฉวยนี้ มันก็คงจะดีไม่น้อย

“มุกมีความสุขที่สุดเลยคะ”

“ผมก็เหมือนกัน”

มือของซินดนัยยังลูบไล้้อยู่กับสะโพกกลมกลิ้ง แต่ไฟสวาทกลางผิวยังไม่ทันดับสนิท เสียงแหลมคั่นหูที่ได้ยินครั้งใดเป็นต้องสะดุ้งกีดังขึ้นอย่างไม่คาดฝัน

“ถ้าจัดการตัวเองเสร็จแล้ว เชิญไปคุยกับฉันที่ห้องทำงานด้วยนะคะคุณซินดนัย!”

“น้านันท์!”

“ว้าย!!!”

ซินดนัยรีบกร่างหญิงสาวที่นั่งคร่อมตักเขาลงโดยไม่สนใจว่าเธอจะมีสภาพอย่างไร แต่ถึงเขาจะรีบร้อนปานใดก็ไม่ทันน้ำสาวพชันทิ้งเสร็จก็สะบัดหน้าพริ้ว เดินตัวตรง หน้าเซ็ดขึ้นด้วยมาดของนางพญาแห่งธวัพร

คิ้วเข้มของชายหนุ่มขมวดอย่างสงสัย เขารีบรูดซิปกางเกงขึ้นติดกระดุมเสื้อสอดชายเข้าไปในกางเกงตามเดิม เสร็จแล้วก็ลุกขึ้นตามน้ำสาวไปที่ห้องทำงาน

หนุ่มเนื้อหอมเริ่มหนักใจ จู่ๆ น้ำสาวสุดที่รักก็โผล่มา แถมมาได้จิ้งหะเข้าด้ายเข้าเข็มซะด้วย ซวยสิทีนี้ น้านันท์เห็นเต็มสองตาดีที่ไม่เกรี้ยวกราดคว้าเอาขวดเหล้าฟาดเขา ร้อยวันพันปีไม่เคยมาเยี่ยม พอจะมาก็เลือกมาตอนฉากเด็ด เวรกรรมแท้ๆ โผล่มากะทันหันแบบนี้ต้องมีเรื่องไม่ธรรมดาแน่

“ท่าทางผมจะงานเข้าซะแล้วคนสวย”

“จะหนีมุกไปไหนคะ” หญิงสาวดิ่งแขนเขา มองตาปรอย

“ขอโทษที่ที่รัก ไว้ค่อยเจอกันใหม่นะ” ชายหนุ่มโน้มตัวลงไป

จิบแก้ม ก่อนกระซิบ “เมื่อก็สนุกมาก ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่างนะ  
ครับ”

“เดี่ยวสิคะ คุณชิน...คุณชิน อย่าลืมโทร. หามุกนะคะ”  
หญิงสาวตะโกนแข่งกับเสียงเพลง แต่ชินคนย์ไม่สนใจหยุดฟังกันเลย  
บ้าจริง แบบนี้เธอจะได้ไปต่อไหมล่ะ

**ประตูห้องทำงานถูกชายหนุ่มผลักเข้ามาอย่างรีบร้อน**  
เมื่อเห็นใบหน้าเรียบเฉยไม่บอกอารมณ์ของน้ำสาว เขาก็ได้แต่ยิ้ม  
กลบเกลื่อนความผิด ปกติชินคนย์ไม่ค่อยสนใจความคิดใคร จะ  
ยกเว้นก็แต่คนที่นั่งหน้าตึงเหมือนเพิ่งไปร้อยไหมเสร็จก็ออกจาก  
คลินิกหมอแล้วตรงดิ่งมารอเขาอยู่ในห้องนี่ละ

พัชรินทร์ ฐพร น้ำสาวที่ยังสวยเฉียวเปรี้ยวเซ็ดฟัน นั่งกอดอก  
เหิดหน้าขึ้นน้อยๆ เขาเรียวยกขึ้นไขว่ห้าง ชุดแล็กส์สีดำร่นขึ้นอวด  
ขาขาว บ่งบอกถึงพลังความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม สมฐานะนางพญา  
แห่งฐพร เขายังนึกไม่ออกว่าจะมีคำจำกัดความไหนเหมาะสมกับ  
น้ำสาวมากกว่าคำนี้

“มาได้แล้วเหร้อไอ้ตัวดี”

“ก็ใครจะกล้าทิ้งให้น้ำสาวคนสวยนั่งรอนานๆ กันล่ะครับ”  
ชายหนุ่มเดินทางแขนโผล่เข้าไปหวังกอดอ้อน แต่น้ำสาวกลับชี้หน้า  
สั่งเสียงเข้ม

“หยุด! ไม่ต้องมาเข้าใกล้ฉัน อย่าคิดว่าฉันไม่รู้แหละว่าเมื่อก็แก  
ทำอะไรกับเด็กนั่นกลางฝับ ไม่อายผีสาว หน้าด้านหน้าทน อย่าได้  
เอามือสกปรกมาแตะต้องตัวฉันเชียว ฉันขยะแขยง”

“แหม...น้ำนั้นที่กริ่งเกียจเกินเบอร์ ผมแค่เล่นสนุกกับน้องเขา  
เอง”

“แต่ฉันไม่ได้จะเล่นสนุกกับแก”

“ไม่ช้า แล้วยังดูกันอีก” ชายหนุ่มตัดพ้อหน้ามู่ย ก่อนทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ที่ตัวที่ตั้งอยู่ไม่ไกลนัก

พชันนัทสายหน้าอย่างหนักใจ ลูกขึ้นเดินไปมองเบื้องล่างผ่านกระจกห้องที่ปิดกันเสียงภายนอกได้เป็นอย่างดี กิจการของเฟรทิสดูคึกคักพอๆ กับบาบิโลนที่เธอกับสามีช่วยกันดูแลอยู่ สถานบันเทิงของตระกูลธวัชรเดิบโตและทำกำไรงาม

แต่ใครจะรู้ จู่ๆ เดชทัต สามีที่รักกลับคิดวางแผนจะปลดเกษียณเธอก่อนกำหนด แล้วยกภาระหน้าที่ทั้งหมดให้แก่พิราอร ลูกสาวที่เกิดจากภรรยาคนเก่าของเขา

โดยส่วนตัวเธอแล้วไม่ได้คิดรังเกียจลูกเลี้ยง ตรงข้ามพชันนัทเอ็นดูพิราอรไม่ต่างจากลูกในไส้ น่าเสียดายเธอกับเดชทัตไม่มีทายาทร่วมกัน ไม่เช่นนั้นเรื่องคงไม่บานปลายจนเดือดร้อนกันไปทั่วอย่างเช่นตอนนี้ แม้ว่าจะไม่มีปัญหาระหว่างแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยง แต่ความสัมพันธ์ในครอบครัวธวัชรก็ไม่ได้ราบรื่นนัก

นับตั้งแต่เธอแต่งงานกับเดชทัต ลูกเลี้ยงของเธอมักจะแฉงฤทธิ์ใส่ผู้เป็นพ่อ พิราอรเป็นคนดื้อเงียบ ไม่แสดงความก้าวร้าวแต่กลับทำตัวเย็นชา ห่างเหิน รวากับเดชทัตเป็นคนแปลกหน้า แต่กับเธอแล้วลูกเลี้ยงสาวยังให้ความเคารพและไม่เคยทำให้ต้องลำบากใจ เธอรักเดชทัต อะไรก็ตามที่ทำให้เขามีความสุขได้ก็พร้อมทำให้ทุกอย่าง ไม่เคยคิดขัดใจ

จะมีก็แต่ครั้งนี้ที่เธอไม่เห็นด้วย การยกผับบาบิโลนให้พิราอรดูแล ก็เหมือนกับยื่นไฟให้ลูกเลี้ยงโยนใส่ผับที่ราดน้ำมันรอไว้แล้ว พชันนัทไม่อาจนั่งรอความหวังอยู่ได้ จึงต้องรีบตีตัวบินมาหาหลานชายถึงภูเกิด หวังให้ไปช่วยกันกอบกู้สถานการณ์

ฉากเด็ดกลางผับ ทำให้เธอชุนขาด อุตส่าห์ไวใจใช้ให้มาดูงาน ให้อหลานรักกลับมาแล้วสาว มั่นนำเอาไม้ฟาดให้ตายคามือ อย่างนี้

เธอจะหวังพึ่งพาอะไรมันได้

“ดูเหมือนแกอยู่ที่นี่มีความสุขดีนะ ท่าทางกินอิ่ม นอนหลับสบายตัว”

“แหม...น้านันท์ ผมก็ต้องใช้ช่วงชีวิตโสดให้คุ้มค่าสิครับ มัวทำงานอย่างเดียวเครียดตายพอดี แล้วที่น้ำเห็นเมื่อก็มันก็ไม่ใช่ว่าบ่งชี้ว่างานผมจะบกพร่องนะ เห็นบัญชีของเดือนนี้หรือยัง นี่คงคิดว่าผมแอบขี้โกงสิ ถึงต้องมาตรวจงานที่นี้ด้วยตัวเอง”

“ไม่ได้มาตรวจงาน ฉันตั้งใจมาหาแก”

“หาผม?”

“ใช่”

ซินดนัยขมวดคิ้วมองน้ำสาวอย่างสงสัย “มีเรื่องอะไรหรือครับ”

“คุณเดชส่งคุณเดชิตไปตามลูกพี่ชกลับมาดูแลบาบิโลน”

ชายหนุ่มเคยเจอกับลูกพี่ชของน้านันท์หลายครั้งอยู่เหมือนกัน เธออายุน้อยกว่าเขาห้าปี จำได้ว่าตอนนั้นเธอยังเป็นเด็กหญิงถักเปียสองข้าง ขี้อาย ไม่ยอมพูดจากับใคร เธอแต่หลบอยู่หลังแม่ จนเขาต้องเอาของเล่นมาหลอกล่ออยู่บ่อยๆ

พิราอรเป็นนักเรียนอยู่โรงเรียนประจำ กลับบ้านที่ก็ขลุกอยู่แต่ในห้อง ครึ่งแรกที่เห็นเขาก็นึกเอ็นดู ชวนเธอเล่นด้วยกันบ้าง แต่พอใช้ของเล่นหลอกล่อไม่สำเร็จ เธอไม่ยอมเล่นด้วย เธอแต่หมกตัวอยู่ในห้องเขาก็เลยเลิกสนใจ แล้วไปเล่นผจญภัยแบบเด็กผู้ชายแทน

เวลาผ่านไปก็ต่างแยกย้าย น้านันท์จากเดิมที่เป็นเลขานุการส่วนตัวก็ตกลงปลงใจแต่งงานกับน้ำเดช ชีวิตของเขากับน้ำสาวดีขึ้น เขาได้ไปเรียนต่อต่างประเทศ พอเรียนจบก็บินสวนทางกับพิราอรอีก เขากลับมาช่วยงานน้ำเดช เรียนรู้ทุกอย่าง กระทั่งฝึกงานในผ้าบาบิโลนอย่างละเอียด จากนั้นน้ำเดชก็มอบหมายให้เขาดูแลเฟรทิส

ที่ภูเก็ต บริหารจัดการเองทุกอย่าง เก็บประสบการณ์ไปเรื่อยๆ ไม่ได้กลับมายุ่งุ่นวายกับเรื่องในบ้านฉวพรอีก

ก็ได้ข่าวแว่วๆ เหมือนกันว่าพิราออร์ท่าจะทำบวชเป็นชีตามคุณทิพย์รดาแม่ของเธอ เขายังอุตสาห์นี้ก่อนโมทนาบุญอยู่ในใจ แล้วน้ำเดชจะยกผับให้อย่างนี้ก็คงไม่ได้บวชชีแล้วสินะ มุมปากชายหนุ่มโค้งขึ้นอย่างพึงพอใจ

“เขาพ่อลูกกัน มันก็เป็นสิทธิ์ของเขาเนี๋ยครับ ไม่เห็นจะเกี่ยวกับผมตรงไหน”

“ไม่เกี่ยวกับแก แต่มันเกี่ยวกับฉัน เกี่ยวตรงที่ฉันไม่ยอมยังงี้ละ แกก็รู้ว่าฉันทุ่มเททั้งชีวิตสร้างบาบิโลนมากับคุณเดช ไม่ว่าจะอุปสรรคขวากหนามมากมายแค่ไหน ฉันก็กัดฟันอดทนจนผ่านมาได้ ถ้าลูกพี่แสดงความกระตือรือร้นออกมาว่าต้องการผับนั้น ฉันจะไม่มีปัญหาเลย แต่ทางนั้นก็ปฏิเสธมาตลอดจนฉันคิดว่าคุณเดชคงล้มเลิกความคิด ที่ไหนได้ฉันเพิ่งรู้ว่าเมื่อเดือนก่อนคุณเดชส่งคุณเตชิตไปหาคุณทิพย์ให้ช่วยพูดเกลี้ยกล่อมลูกพี่”

“แล้วเขายอมไหมล่ะครับ”

“ทุกทีไม่ แต่ครั้งนี้อยอม!”

“ต้องแบบนี้สิค่อยสนุกหน่อย อาเตไปกล่อมท่าไหนถึงสักแม่ชีพิราอ์ได้” ชินดนัยพูดขึ้นอย่างขบขัน แต่น้ำสาวกลับหน้าบึ้งตึง

“ฉันไม่มีอารมณ์จะสนุกกับใครทั้งนั้น ที่มาวันนี้ก็เพื่อตามแกกลับไปช่วยสอนงานให้ลูกพี่ ช่วยกันดูแลผับบาบิโลน เป็นพี่เลี้ยงให้เขา บอกตามตรงว่าฉันไม่ไว้ใจลูกพี่”

ชินดนัยหลบตาน้ำสาวด้วยการลุกขึ้นเดินตรงไปยังบาร์เครื่องดื่มเล็กๆ ที่จัดไว้ในห้องทำงาน จัดการเทวิสก็ใส่แก้ว แล้วกลับมานั่งที่เดิม

“น้ำลืมนไปหรือเปล่าครับ ผับนั้นมันเป็นสิทธิ์ของลูกพี่โดย

ชอบธรรมนะ เธอมีสิทธิ์จะทำมันยังงี้ก็ได้”

“แต่ลูกพีชจะเปลี่ยนบาบิโลนเป็นสถานปฏิบัติธรรมไม่ได้!”

วิสกีในปากของซินดนียพุ่งพรวด ก่อนที่ชายหนุ่มจะล้มลุกจนหน้าแดงก่ำ ทว่าแวตาคมกริบยังเปล่งประกายขบขันไม่เปลี่ยน

“ถึงผมจะไม่มีความคิดเปลี่ยนผับเป็นสถานปฏิบัติธรรม แต่ถามจริง น่าไว้วางใจผมหรือครับ”

“ไม่!” พชนันท์ตอบแบบไม่เสียเวลาคิด “กับแกฉันยังไม่ไว้วางใจสิ่งเดียวที่ทำให้ฉันมั่นใจว่าจะฝากบาบิโลนไว้กับแกได้คือความสามะเลเทเมาไม่เอาไหนของแก ลูกพีชเป็นคนดีเกินกว่าจะมานั่งบริหารผับใหญ่ระดับบาบิโลนได้ ถ้าเป็นสถานปฏิบัติธรรมทิพย์-พิมาน หรือมูลนิธิของแม่เขานั่น ฉันไม่สงสัยในความสามารถของลูกเลี้ยงคนนี้เลย”

“เดี๋ยวกูๆ ฟังๆ เหมือนผมจะมีประโยชน์ แต่ดูจะเป็นประโยชน์ในทางที่ไม่ดีเอาซะเลย เหมือนโดนหลอกด่ายังไม่รู้”

“แล้วสิ่งที่แกเพิ่งทำกับผู้หญิงคนนั้นไปสดๆ ร้อนๆ นี่ แกยังคิดว่าตัวเองดีอยู่อีกหรือ”

“หืม...อันนี้ก็ไม่ใช่อะไรหรอก” ซินดนียถึงกับคลังขมับตัวเองอย่างกลัดกลุ้ม “พลาดครั้งเดียว เป็นตรบาบไปทั้งชีวิต”

“อย่ามาร่ำพ้อรำพัน ฉันให้เวลาแกเตรียมตัวสามวัน จัดการธุระทางนี้ให้เรียบร้อย สาทิตคงตัดสินใจแทนแกได้ สิ่งเสียกันให้ดีแล้วบินตามฉันกลับกรุงเทพฯ ตัวอยู่บนโต๊ะนี่แล้ว ฉันคุยกับคุณเดชแล้วว่าจะให้แกช่วยสอนงานลูกพีช อย่างน้อยๆ ก็ยังพอถ่วงดุลกันไว้บ้าง ฉันจะได้พอวางใจว่าบาบิโลนจะยังไม่ปิดกิจการในเร็ววันนี้”

“น่านันท้วงแต่ผับ ไม่ห่วงลูกเลี้ยงเลยนะครับงานนี้ ถึงขั้นวางใจให้ผมสอนงานด้วย” ดวงตาของซินดนียไหวระริกด้วยความสนุกสนานขี้เล่น

พัชรัตน์ยิ้มอย่างคนที่เหนือกว่า ขณะเดินมาตบไหล่หลานชาย ตักเตือนอย่างรู้ซึ่งในสถานการณ์

“ถ้าแกเจอลูกพี่ชตอนนี้ แกจะเข้าใจเองว่าทำไมฉันถึงไม่ห่วง เขา แกมยังกล้าปล่อยให้อยู่กับแกอีก ชินเอ๊ย...ลูกเลี้ยงฉันนะจะอาจ ทำให้แกเปลี่ยนใจอยากลาบวชสักสองสามพรรษาเลยก็ได้”

“ขนาดนั้นเชียรว”

“ไม่เชื่อก็คอยดูเองก็แล้วกัน หรือว่าฉันควรเตรียมการเรื่องงาน บวชแกเสียเลยดีไหม”

“คนบาปอย่างผมไม่กล้าทำผ้าเหลืองแปดเปื้อนหรอกครับ แต่กับนางฟ้าเนื้อนุ่มนัมก็ไม่นะ”

รอยยิ้มของพัชรัตน์เป็นเสมือนเครื่องยืนยันความสมเพช ใจคนหลงตัวเองเอ๊ย ไว้ให้เจอของจริงก่อนเถอะ จะไม่ไม่ออก

“ไม่ต้องพูดมาก จัดการทางนี้ให้เรียบร้อยซะ ฉันกลับโรงแรมก่อน”

“อ้าว...เดี๋ยวลีศรีบน้ำ ไร้...ผมยังไม่ได้รับปากเลยนะ”

เท้าของพัชรัตน์ชะงัก หยุดอยู่ตรงหน้าประตู นางพญาแห่งธุพรเอยด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด ไม่แม้แต่จะหันกลับไปมองหน้าหลานชาย

“ถ้าแกจัดการไม่ได้ ฉันก็จะบอกให้คุณเดชปิดผับนี้ซะจะได้หมดปัญหา”

“ยอมแล้วจ๊ะ กลัวแล้วจ้ะ”

ซินฉินยฉิวปากหวิวเลยที่เดียวกับประโยคสุดท้ายของน้ำสาวให้ตายไปเลย ทำไมเอาแต่ใจกันขนาดนี้ ชายหนุ่มส่ายหน้าแล้วเดินไปเดมิวสก็ใส่แก้ว กระดกดื่มรวดเดียวหมด

ความร้อนของเครื่องดื่มทำให้เขาตื่นตัวมากขึ้น พยายามนึกถึงใบหน้าลูกเลี้ยงของน้ำสาว ว่าไปแล้วเขากับพิราอรแทบจะไม่

เคยพบหน้ากันเลยตลอดหลายปีที่ผ่านมา แต่ก็คิดว่าโตขึ้นคงสวย ไม่หยอก

ดูเป็นเรื่องพิลึกพิลั่นอยู่เหมือนกัน หากต้องร่วมงานก็จะต้องเริ่มผูกมิตรกันใหม่ หวังว่าโตมาคงไม่ร้ายจนเหลือรับ อย่างน้อยเขายังพอเข้าใจได้ว่าพินอรไม่ใช่เด็กมีปัญหา หรือหากจะมีปัญหาเธอก็เลือกจะมีกับพ่อของเธอคนเดียวเท่านั้น ส่วนคนอื่นสบายใจได้

ชายหนุ่มยังมองไม่เห็นปัญหาที่น่าสวาทกังวลเลยสักนิด น้ำหนักนี้ซักจะอ้วนเกินไปแล้ว อยู่ๆ จะให้เขาไปเปลืองแรงสอนลูกเลี้ยงทำไมก็ไม่รู้

“ให้สอนทำอย่างอื่นจะไม่บ่นเลยสักคำ” ชายหนุ่มบ่นพึมพำ ยิ้มๆ มือเปิดกระเป๋าสตางค์ ดึงรูปของสาวน้อยคนหนึ่งที่เขาขโมยมาจากบ้านพรอออกมาชื่นชม

เด็กหญิงรูปร่างอวบอ้วนน่ารัก ถักเปียสองข้างฉีกยิ้มกว้าง ท่าทางทะเล้น แก้มทั้งสองข้างแดงปลั่งน่าหยิกหยอก พินอรในวัยเด็กน่ารักน่าเอ็นดูนัก ขนาดเขาเห็นเพียงนิดเดียวยังต้องแอบจิกรูปนี้มาเก็บไว้ดูแก้เครียด ก็ไม่รู้ว่าโตขึ้นมาจะสวยร้ายกาจขนาดไหน

ซินดนัยจับเบาๆ เอ่ยเข้าคนในรูปภาพ

“แล้วเจอกันนะจ๊ะพินอร”

**พินอรผู้ต้องจำใจแบกรับภาระอันไม่พึงประสงค์** แต่อาศัยการ์ดเข้าห้องพักในคอนโดมิเนียมหรูแห่งหนึ่ง หลังจากลาศีล ลาแม่เสร็จแล้ว หญิงสาวก็ขับรถกลับมายังห้องพัก ตลอดการเดินทางเธอเฝ้าคิดอยู่เรื่องเดียวว่าจะบริหารจัดการทำไหนที่จะไม่ทำให้ับบาปโលនឹងเปรียบเสมือนหัวใจของพ่อเจ้

หญิงสาวถอดรองเท้าผ้าใบ โยนกระเป๋าผ้าส่งๆ ไปที่โซฟา เดินเลยไปเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำขึ้นมาเปิดดื่มดับกระหาย เธอถูกแม่

อบรมสั่งสอนมาชุดใหญ่เรื่องความกตัญญู หลังจากผัดผ่อนให้คำตอบแก่ทนายประจำตระกูลอยู่เกือบเดือน ในที่สุดเธอก็ต้องยอม

แม่กำชับนักหนาว่าอย่าทะเลาะกับพ่อ เพราะสุขภาพของท่านไม่แข็งแรงและมันจะทำให้เธอเป็นบาป ยิ่งกับคุณนันทด้วยแล้วยิ่งห้ามมีเรื่องด้วยเด็ดขาด นอกจากนี้แมื่อยังขอร้องให้เธอกลับไปอยู่บ้านดูแลพ่อ

หญิงสาวไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ตอบรับในทันที เพราะรู้ว่าพ่อก็มีคุณนันทคอยดูแลใกล้ชิด อย่างน้อยก็เชื่อมั่นว่าคุณแม่เลี้ยงของเธอจะดูแลพ่อได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง หากแทรกเข้าไปก็จะทำให้ฮึดอัดใจกันเปล่าๆ แค่มาชุบมือเปิบเข้าควบคุมกิจการนับบาปโงนนี่ คุณนันทก็คงจะไม่สบายใจนัก

พริอาอรเข้าไปในห้องนอน เวลาสองทุ่มกว่าๆ ยังหิวคำอยู่มาก ขบคิดมาตลอดทาง ไหนๆ ก็ไหนๆ เธอว่าจะแอบไปสำรวจกิจการใหม่ของตัวเองสักหน่อย ดูสิว่าหากลงมือปฏิบัติงานจริงจะต้องเจอกับอะไรบ้าง

หญิงสาวถอนหายใจลงไม่ตก ใช่ว่าชีวิตนี้จะไม่เคยเข้าผับเข้าบาร์ แต่เลือกจะไม่เข้ามากกว่า เด็กๆ วัยรุ่นทุกคนก็อยากลองเปิดประสบการณ์แปลกใหม่กันทั้งนั้น แต่เมื่อผ่านช่วงวัยคึกคะนองอารมณ์อยากเที่ยวเตร็ดเตร่ก็หายไป ยิ่งงานมูลนิธิวัดด้วยอย่างเธอก็คิดแค่ว่าเก็บแรงไว้ทำงานดีกว่าไปนั่งอดหลับอดนอน เสี่ยงเพลงก็ดัง หูจะฟังไม่คุ้มกัน

หลังจากอาบน้ำเสร็จแล้ว หญิงสาวก็เปิดตู้เสื้อผ้ากวาดตามองหาชุดที่เหมาะสมสำหรับการสวมไปเที่ยวกลางคืน ยีนหาอยู่พักก็นึกขำตัวเอง เพราะในตู้มีแต่ชุดขาวกับชุดสีสุภาพ ไม่เห็นว่าจะมีชุดใดเหมาะสมไปเที่ยวกลางคืนเลย เพิ่งสังเกตว่าเสื้อผ้าในตู้เหมาะสมจะสวมเข้าวัดมากกว่าไปผับ คู่มือเรียบร้อยและมิดชิดไปซะทุกชุด

เลย

ถ้าจะทำงานที่บาบิโลนจริงๆ สิ่งแรกที่เธอต้องทำคือซื้อเสื้อผ้าใหม่!

กว่าจะเลือกได้ชุดที่ถูกใจ พิราออร์กก็แทบจะยกทั้งตู้ออกมาดู ในที่สุดเธอก็เลือกชุดเดรสเข้ารูปสีดำคอเสื้อคว้านลึกเกือบเห็นเนินอก ความสั้นของชุดเสมอเข่า ผ้าข้างขึ้นมาเล็กน้อย ตัวเสื้อปักเลื่อมระย้ายามกระทบกับแสงไฟ ดูแล้วก็เหมาะกับการไปดูงานนอกกรอบที่บาบิโลนดี เธอหมุนตัวเช็กความเรียบร้อยหน้ากระจกบานใหญ่ จากนั้นก็หยิบเสื้อคลุมอีกตัวมาสวมทับ แค่นี้ก็ไม่ใช่ ไม่น่าเกลียดไปเลยได้

**บาบิโลนในคืนวันอาทิตย์คึกคักไม่ต่างจากวันอื่น** เหล่านักเที่ยวยังคงเข้ามานั่งดื่ม เต้นรำกันแน่นผับ พิราออร์กตรวจค้นอย่างละเอียดตรงทางเข้า พอผ่านด่านนั้นมาได้ก็ต้องมายืนนั่งงงเหมือนหลุดเข้าสู่โลกใหม่

ผับบาบิโลนมีทั้งหมดสองชั้น ชั้นบนเป็นห้องกระจกขนาดใหญ่ ที่ทำงานของผู้บริหาร โดยชั้นล่างจะเป็นโถงกว้าง กลางโถงนั้นจะเป็นพื้นที่ว่างหน้าเวที ส่วนรอบยกระดับขึ้นสูงกว่าส่วนกลางขึ้นมา มีโต๊ะสำหรับลูกค้าและแบ่งโซนไว้อย่างชัดเจน ตรงข้ามกับเวทีจะมีบาร์เครื่องดื่ม มีเก้าอี้ทรงสูงตั้งไว้สำหรับลูกค้าที่ไม่เปิดโต๊ะใหญ่ เห็นได้ชัดว่าตรงนั้นจะมีสาว ๆ มากเป็นพิเศษ อาจเพราะบาร์เทนเดอร์รูปหล่อสามสี่คนที่ยืนอยู่หลังบาร์ก็เป็นได้

พิราออร์กพยายามมองหาที่ว่างสำหรับตัวเอง แต่เพราะมันมีด太多 ด้วยความที่ไม่คุ้นเคย และแสงสว่างที่พอทำให้มองเห็นก็มีเพียงแสงสลัวกับไฟสีที่หมุนไปมาหน้าเวียนหัว

“ขอโทษนะคะ ได้จองโต๊ะไว้หรือเปล่า” พนักงานสาวเดิน

เข้ามาสอบถาม พิราอรส่ายหน้าปฏิเสธ อีกฝ่ายจึงถามต่อ “มาก็ทำนคะ”

“คนเดียวคะ”

“จะเปิดโต๊ะเลยไหมคะ”

“คะ เปิดเลย ขอมุมสงบๆ เสียงไม่ดังมาก”

พนักงานมองหน้าเธอนิดหนึ่ง แล้วยิ้มกว้าง “ฉันเชิญด้านนี้เลยคะ”

พิราอรเดินหลบผู้คนตามหลังพนักงานสาวคนนั้นไปจนถึงโต๊ะว่างค่อนข้างจะเป็นมุมอับ ติดกับทางเดินไปสู่ห้องน้ำซึ่งอยู่ลึกเข้าไปอีกไกล มันไม่ใช่ว่าเป็นปัญหาสำหรับคนที่มาแบบขายเดี่ยว หญิงสาวไม่ดื่มแอลกอฮอล์จึงสั่งน้ำอัดลมและยินดีที่จะจ่ายเงินค่าเปิดโต๊ะโดยที่ไม่รับเครื่องดื่ม ใจจริงอยากสั่งน้ำผลไม้มากกว่า แต่คิดแล้วมาเที่ยวผับ จะมานั่งจิบน้ำผลไม้เพื่อสุขภาพก็ดูจะชอบกลอยู่

ไม่นานพนักงานยกเครื่องดื่มมาเสิร์ฟแล้วมองเธอยิ้มๆ โค้งกายให้แล้วถอยกลับไป พิราอรเริ่มมองสำรวจบรรยากาศรอบตัว เสียงเพลงยิ่งดังขึ้นกว่าเดิม เธอกลืนน้ำลายเพราะรู้สึกว่าการที่

“เสียงดังชะมัด นี่มันเกินค่าปกติที่ทุกคนจะรับได้แล้วนะ”

สมุดโน้ตเล่มน้อยถูกดึงออกมาจากกระเป๋าสะพายที่วางข้างตัว หญิงสาวก็จมจดปัญหาที่คิดว่าจะต้องแก้ไข ข้อแรกเรื่องเสียงดังนี่ละ ต่อมาก็เรื่องแสงสว่าง เวลาผ่านไปเธอยังคงนั่งเก็บรายละเอียดไปเรื่อยๆ ตั้งแต่ช่วงวัยของกลุ่มลูกค้า เครื่องดื่ม กับแก้ม สลับกับการก้มๆ เงยๆ เดี่ยวมองเดี่ยวจด ไม่สนใจผู้ใด แม้ว่าจะมีหลายคนที่เดินผ่านไปเพื่อเข้าห้องน้ำจะปรายตามองอย่างสงสัยก็ตาม

**ซินดนัยใจตรงกันกับพิราอร เพียงแต่ต่างคนต่างไม่คิดว่า**  
อีกฝ่ายจะมา ชายหนุ่มมาจากภูเกิดหลายวันแล้วโดยมีสาทิตขอตาม

มาส่งด้วย พอมาถึงเขาก็กลับมาทักทายเพื่อนเก่าที่เคยร่วมงานกัน  
ที่บาบิโลน รำลึกความหลังและสังเกตพฤติกรรมลูกค้าไปด้วย เขา  
ไม่ได้พูดถึงเรื่องการมาเป็นพี่เลี้ยงให้เจ้าของผับคนใหม่ แต่กลับดื่ม  
กินเฮฮากับเพื่อนเก่าอย่างสนุกสนาน

และในขณะที่พิราอรร่ำเครื่องเจดสิ่งที่เธอต้องการปรับปรุง  
เปลี่ยนแปลงอยู่ที่โต๊ะ พี่เลี้ยงจอมเลื่อยอย่างซินदनัยก็กำลัง  
คลอเคลียอยู่กับสาวนักเที่ยวนางหนึ่งทีเพิ่งจะพบหน้ากันชั่วโมงก่อน

เมื่อไพรักจุดปะทุคุกรุ่นได้ที่ ชายหนุ่มกระซิบชวนคู่เต้นให้ไป  
หาที่เงียบๆ คุยกันสองคน ทั้งคู่สบตากันรู้ซึ่งถึงความนัยจากคำพูด  
นั้น นอกจากรอยยิ้มขัดเขินเพียงเล็กน้อยก็ไม่มีคำปฏิเสธใดหลุดออก  
มาจากปากสาว อากาสมยมนั้นทำให้เขาโอบประคองคู่เต้นที่ดู  
เมามายไม่ได้สติแบบปัจจุบันทันด่วนมาทางห้องน้ำ ซึ่งทางนั้นจะ  
ต้องผ่านโต๊ะของแม่สาวเรียบร้อยที่เหมือนเอาการบ้านจากโรงเรียน  
มานั่งทำในผับ

ท่าทางขะมักเขม้นผิดที่ผิดทางของหญิงสาวคนหนึ่ง เรียก  
ความสนใจจากคนที่เกือบจะพาสาวในอ้อมแขนเดินผ่านไป ทว่า  
ซินदनัยหยุดเดิน ยืนเพ่งมองให้ชัดๆ ด้วยความที่ไม่เคยเจอกันมานาน  
เขาไม่มีทางรู้ว่านั่นคือพิราอรในปัจจุบัน แต่อะไรบางอย่างทำให้  
ลูกคิด ชายหนุ่มยิ้มชอบใจเมื่อเห็นคนขยันยังคงมุ่งมั่นกับสมุด  
การบ้านในมือ

“อืม...อย่าสนใจสิจ๊ะ” เพราะมืออันชุกชอนของคนในอ้อมแขน  
ทำท่าจะมุดเข้าไปเล่นกับเจ้าน้องชายใต้กางเกง เขาจึงต้องคว้ามือ  
นั้นเอาไว้

“พี่หยุดเดินทำไมล่ะคะ หรือว่าเราจะ...กันตรงนี่”

“หายมึนแล้วเหรออ” ชายหนุ่มดักคอ กวาดตามองหาคนสนิท  
สาทิติยืนดื่มอยู่ไม่ไกล ซินदनัยจึงพยักหน้าส่งสัญญาณขอความ

ช่วยเหลือ ก่อนจะบอกคนในอ้อมแขน “หายมึนแล้วก็ดีเลย พอดีพี่  
เพิ่งนึกได้ว่ามีนัดกับคุณแม่นะจ๊ะ ถ้าน้องไม่รังเกียจ ไปต่อกับเพื่อน  
พี่ได้นะ พี่ขอตัวก่อน ทิตผากดูแลน้องต่อที่ ฉันมีธุระ”

“อ้าว แล้วคุณชินจะไปไหนครับ”

“ไปโทร. คุยกับน้านันท์หน่อย”

สาทิตลูกน้องคู่มือใจส่ายหน้า รับคู่ควงของเจ้านายเอาไว้ เธอ  
สะบัดกาย งอแงไม่ยอมให้เขาจับง่ายๆ ผิดกับเมื่อกี้ที่อ่อนระทวย  
ในอ้อมแขนซินदनัยราวคนละคน

“ไฉนจะน้องจำ จะไปต่อหรือว่าพอแค่นี้ เจ้านายพี่ไม่ว่าง แต่พี่  
อยู่เป็นเพื่อนน้องได้ทั้งคืนนะจ๊ะ” สาทิตยิ้มหวาน เขารู้วิธีรับมือ  
ผู้หญิงของเจ้านายดี รายนี้ก็ได้ยากเย็นเกินรับ

ซินदनัยชะโงกหน้าออกมาดูเห็นลูกน้องลากแม่สาวคนนั้นไป  
ส่งกลุ่มเพื่อนของเธอก็เป่าลมออกจากปากอย่างโล่งใจ รีบกด  
โทรศัพท์หาน้าสาว

“ว่าไฉ ยังไม่ตายอีกหรือ ตั้งแต่กลับมาฉันยังไม่เคยเห็นหน้า  
แกเลยนะไอ้ตัวแสบ”

“มาเป็นชุด ค่อยๆ ด่าก็ได้ครับ ผมฟังไม่ทัน”

“วันหลังฉันจะอัดคลิปเสียงไว้ให้แกเปิดฟังก่อนนอน”

“เรื่องด่าผมเอาไว้ก่อนเถอะครับ ผมถามอะไรหน่อยสิ”

“ว่ามา”

“ลูกพี่ชหน้าตาเป็นไง”

“น่ารักมาก แกเห็นแล้วจะต้องตะลึงไปสามวัน เจ็ดวัน”

ชายหนุ่มร้องเฮ้อดังๆ ถ้าจะมีตำแหน่งแม่เลี้ยงดีเด่นแห่งชาติ  
น้าสาวเขาไม่พลาดแน่ “น้ำก็พูดเกินจริง อันนั้นมันต้องระดับนางฟ้า  
แล้วครับ”

“ฉันไม่เถียง เพราะลูกเลี้ยงฉันนะนางฟ้าลงมาจุติชัดๆ

เรียบร้อย แสนดี มีเมตตา บุหรีไม่สู้บ เหล้าไม่กิน เข้มกินแต่ในวัด  
ธรรมะธัมโม ตรงข้ามกับแกทุกอย่าง”

“ไม่จริงละมั้ง ไหนส่งรูปปัจจุบันให้ดูหน่อยสิครับ”

“จะเอาไปทำไมเดี๋ยวกี้ได้เจอกันแล้ว เห็นว่าลูกพี่ชกกลับมาจาก  
ทิพย์พิมานแล้วนี่” น้ำสาวแพงก๊ก แต่กลับเสียไปครู่หนึ่ง ก่อนจะ  
บอกว่า “ฉันส่งไปให้แล้ว นั่นแหละลูกพี่ชกปัจจุบัน”

“ขอบคุณนะครับ” ชายหนุ่มแสวงจิบใส่ ได้ยินเหมือนเสียงบ่น  
แต่ไม่สนใจจะฟัง

วางสายจากน้ำสาว ชินดนัยก็เปิดดูรูปของพิราอร ทุมดูชัดๆ  
เปรียบเทียบให้แน่ใจ ก่อนนัยน์ตาของชายหนุ่มจะพรวาระยับขึ้นมา

“ใช่จริงด้วย”

ถึงเวลาสนุกของเขาแล้ว อย่าโกรธกันเลยนะลูกพี่ช หากจะ  
โกรธก็ขอให้ไปโกรธพรหมลิขิตโน่นที่ชักนำพาเธอเข้ามาในวงโคจร  
ชีวิตของเขา

ชายหนุ่มขยับเลื่อนอกให้เข้าที่ ดวงตาคมหรือมองไปยังโต๊ะของ  
เหยื่อสาวที่กำลังจذبันทีทุกอย่างคร่ำเคร่ง สมองคิดหาแผนการขณะ  
ก้าวเท้าเข้าไปอย่างมาดมั่น ถึงโต๊ะก็นั่งลงโดยไม่ขออนุญาตเจ้าของ

พิราอรเงยหน้าขึ้นมองก็พบกับรอยยิ้มกว้างขวางของแขกที่ไม่  
ได้เชิญ คำทักทายกลัวเสียงหัวเราะของเขาทำให้คนฟังแทบตะตะ

“ต้องการคนช่วยสอนการบ้านใหม่จะสาวน้อย”

## 2

**พิราอรชกสีหน้าไม่พอใจ** จ้องชายหน้าระรื่นผู้ถือวิสาสะ  
นั่งร่วมโต๊ะกับเธอโดยไม่บอกกล่าว ขนาดมองด้วยสายตาตำหนิแล้ว  
ยังจิกยิ้มไม่สะทกสะท้าน อะไรวะหน้าด้านได้ขนาดนี้ หญิงสาว  
ขมวดคิ้ว อดแปลกใจไม่ได้ว่าทำไม จู่ๆ มุมสงบสุดในผับกลับถูก  
บุกรุกด้วยรอยยิ้มของหมาป่าจอมเจ้าเล่ห์

ใช่แล้ว แบบนั้นละที่เธอนึกคำจำกัดความออก ชายแปลกหน้า  
มาพร้อมกับรอยยิ้มไม่น่าไว้วางใจ เธอไม่เคยรู้จักเขามาก่อน และใน  
สถานที่โคจรอย่างนี้ เธอไม่ต้องการทำความรู้จักกับใครทั้งสิ้น!

นับเป็นปัญหาอีกหนึ่งข้อที่เธอจะต้องแก้ไข ความเป็นส่วนตัว  
ของลูกค้าคือเรื่องสำคัญมาก หญิงสาวคิด ปากกายังถือในมือ สมุด  
บันทึกวางอยู่บนโต๊ะ คงจดอะไรตอนนี้ไม่ได้ ต้องจัดการไล่ตัวป่วน  
ตรงหน้าไปซะก่อน

พิราอรวางปากกา บอกผู้บุกรุกน้ำเสียงสุภาพ

“ขอโทษนะค่ะ ฉันต้องการความเป็นส่วนตัว แล้วที่คุณเห็นนี้  
ก็ไม่ใช่การบ้านหรอกค่ะ ฉันเรียนจบมาหลายปีแล้ว ขอบคุณมากที่  
อุดหนุนมีน้ำใจกับคนแปลกหน้า แต่ฉันคงรับไว้ไม่ได้จริงๆ”

ซินดนัยถึงกับเหลือเมื่อเจอคำตอบกลับแสนสุภาพนั้น ลูกพีช

ของน้ำนั้นที่ไม่เหวี่ยง ไม่วิน ตั้งสติรับมือเขาด้วยการเลือกใช้คำพูด  
ง่ายๆ หากใครฟังแล้วไม่เข้าใจคงโง่เขลาเบาปัญญาเต็มทน แต่ไอ้ที่  
เขายังตีหน้ามึนอยู่นี้ก็เพราะอยากดูปฏิกิริยาของเธอนั่นละ ดูกันสิ  
ว่าจะแข็งแกร่งเพียงพอรับช่วงบริหารผับนี้ต่อไปหรือไม่

“คุณเป็นผู้หญิงมาเที่ยวผับคนเดียวอย่างนี้ ผมว่ามันอันตราย  
ให้ผมนั่งเป็นเพื่อนดีกว่านะ การบ้านนั้นไม่ต้องทำแล้ว เรามาดื่มของ  
อร่อยๆ ชลองมิตรภาพใหม่กันดีกว่า” ชายหนุ่มยักคิ้ว ยกขานั่ง  
ไขว่ห้าง วางท่าสบายๆ ปรับเปลี่ยนวิธีรุก ลองใช้วิธีหน้าด้านแบบ  
สุภาพบ้างก็ได้

พิราอรยังคงรักษาอาการหงุดหงิดได้อย่างดีเยี่ยม หญิงสาว  
ยิ้มอย่างอดทน รวากับคุณครูอนุบาลใจดีกำลังจะจัดการเด็กเกเร  
สักคน เธอตอบกลับมาแบบนิ่มๆ ตามสไตล์

“เห็นจะไม่รบกวนค่ะ ฉันอยู่ตรงนี้นั่นคนเดียวมาได้สักพักหนึ่ง  
แล้ว รู้สึกปลอดภัยดีค่ะ เดียวก็จะกลับแล้ว เชิญคุณไปสนุกต่อที่อื่น  
เถอะค่ะ”

“ผมอยากรู้จักกับคุณ”

“คืนนี้ฉันไม่อยากรู้จักกับใครทั้งนั้นค่ะ ขอโทษด้วย” พิราอร  
ยืนยัน พลงรวบเก็บสมุดปากกาใส่กระเป๋า ยิ้มให้เขาอย่างสุภาพ  
“ขอบคุณอีกครั้งนะคะ ฉันขอตัวก่อน”

หญิงสาวลุกขึ้นตั้งท่าจะเดินจากไป ชินดนัยจับต้นชนปลาย  
ไม่ถูก ไม่นึกว่าพิราอรจะชิงหนีกันง่ายๆ อย่างนี้ ยังดีที่เขามือไวคว่ำ  
แขนเธอเอาไว้ ลูกพีชของน้ำนั้นที่บอบบางนัก เขาออกแรงดึงนิด  
เดียว เธอก็เสียหลักเซล้มลงบนตักกว้างอย่างพอดีพอดี ชายหนุ่ม  
อาศัยจังหวะนั้นสอดก้นกายหอมละมุน

อืม...ลูกพีชตัวอ้อมหอม

ขณะที่คนตัวหอมอุทานออกมาอย่างตกใจ ไข่ม้อยันออกกว้าง

ของชายแปลกหน้าไว้ เอนกายหนี ไม่คิดว่าเขาจะกล้าแตะต้องเนื้อตัว พอสบโอกาสเธอก็ใช้กระเป๋าทิ่มแทงเขาอย่างไม่มีคิดชีวิต

“ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ”

“เฉยๆ เถอะน่าคนสวย จะรีบกลับไปไหน”

ซินदनัยหัวเราะชอบใจขณะพลิกหน้าหลบไปมา ก่อนจะรวบแขนกดรัดเธอไว้จนกระดูกกระดูกไม่ได้ แต่คนบนตักยังไม่ละความพยายาม ดิ้นขลุกขลักๆ สะโพกกลมกลิ้งเบียดกับต้นขาแกร่ง แน่นนอนว่าเธอไม่รู้สึกละเลยใจเลยด้วยซ้ำว่าการทำอย่างนั้นมันส่งผลโดยตรงถึงเขา

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายลงคอ ร่างกายเพิ่งสงบได้ไม่ทันไรดูจะคึกคักขึ้นมาใหม่อีกรอบ มันก็เพลิดตื้ออยู่หรอก มีสาวเนื้อตัวนุ่มนวลหอมละมุนมานั่งบนตัก แต่พอนานเข้าร่างกายชายฉกรรจ์มันก็ยอมเกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา

ต้องย้ำอีกทีว่านี่คือซินदनัยนะจ๊ะ ไม่ใช่พระพรินส์ตัว!

พิราอรเองก็หยุดชะงัก เธอรู้สึกและรับรู้ได้ถึงความเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของเขาด้วยเหมือนกัน หญิงสาวหน้าร้อนผ่าวจ้องเขาตาโต ความแข็งซึ่งได้สะโพกทำให้เธอหยุดความคิดดิ้นรนเอาตัวรอด เพราะดูแล้วยิ่งดิ้นนั้นละยิ่งจะไม่รอด เลยกลายเป็นว่าต้องตกอยู่ในสถานการณ์ล่อแหลมไม่น่าไว้วางใจ เธอเหลือบมองเขาอย่างหวาดหวั่น

“คะ...คุณ”

“ก็ผมเตือนแล้วนะว่าให้อยู่เฉยๆ” ซินदनัยรีบเอานิ้วชี้ทาบกลีบบปากนุ่ม พุดตักคอยอย่างรู้ทัน “อย่าได้คิดโทษผมแม้แต่หน่อย ที่เป็นอยู่นี้ก็เพราะคุณทำตัวเองทั้งนั้น คราวนี้แน่จริงก็ลองดิ้นอีกสิ”

“ไอ้คนทุเรศ ลามก ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้นะ” พิราอรตัวแข็งทื่อ ไม่กล้าขยับ

“ไหนๆ ก็โดนด่าแล้ว ขอถอดต่ออีกหน่อยแล้วกันนะ”

ซินdneyเพิ่มแรงกด ชบน้ำลงกับแผ่นหลังของหญิงสาว สุด  
ดมกลิ่นหอมกระจายออกมาจากตัวเธอ กลิ่นพืชของน้ำนั้นที่ตัวหอม  
ชะมัด ได้กดแน่นๆ แบบนี้ นุ่มนิ่มเหมือนกดตุ๊กตาแมวที่น่าอุ้งๆ  
เลย

“ปล่อยฉันนะคะ” เสียงเธอเริ่มแข็ง

“ยังปล่อยไม่ได้หรอก ทำไมคุณใจร้ายจัง ก็รู้ๆว่าตัวเองทำ  
อะไรกับผมไว้ ผมกับเจ้าน้องชายอยู่กันอย่างสงบแท้ๆ คุณเล่นมา  
ปลุกจนน้องผม...” ชายหนุ่มเกือบหลุดคำเมื่อเห็นดวงตาของเธอ  
เบิกกว้างเท่าไข่ห่านตอนที่เขาทำปากบ๊วยไปก้มลงไปที่นี่้องชาย  
จุดเกิดเหตุ “เออ...นั่นแหละ มันตื่นขึ้นมาอย่างนี้ ใจคอคุณจะปล่อย  
ให้น้องผมอาละวาดต่อไปหรือ ผมก็อายเป็นนะคุณ แล้วมาทรมาน  
กันอย่างนี้กับาปอยู่...”

“ฉันยอมตกนรกขุมลึกสุด ถ้ามันจะทำให้พ้นไปจากคุณได้”  
พริบตาจะกระพริบทำใส่ แต่ซินdneyชักทำหนึ่พัน หญิงสาวจึงสะบัด  
ตัวตื่นด้วยความโมโห

“หยุด! ถ้าคุณไม่เลิกดิ้น ผมจะจับคุณกดลงกับโซฟาแล้วจูบ  
โซฟาคนทั้งผืนเดี๋ยวนี้เลย”

“คุณมันบ้า”

คนบ้าแอบยิ้มกับหลังของหญิงสาว นึกกระหึ่มในใจ เอาแล้ว  
ไงแม่ชีชักจะมีน้ำใจแล้ว

“บอกมาว่าคุณต้องการอะไรกันแน่” เธอกัดฟันถาม

“ขึ้นบอกตรงๆ คุณคงได้ตบผมเลือดกบปาก”

“ฉันทำแน่ถ้ามีโอกาส แต่ตอนนี้คุณน่าจะปล่อยฉัน แล้วเรา  
มานั่งคุยกันดีๆ แบบสุภาพชน” หญิงสาวยื่นข้อเสนอ แต่ซินdney  
แกล้งนั่งหุทวนลม ตีหน้ามึนแนบแถมกับแผ่นหลังเธอ และยังคง

ไม่ยอมปล่อย

คนถูกกอดแน่นปาก พยายามคิดหาวิธีให้หลุดพ้นเงื้อมมือผู้ชายใจโหดคนนี้ ผ่านไปเกือบนาทีซินดนัยถึงขยับกายเอาน้ำออกจากแผ่นหลังของเธอ แต่อ้อมกอดยังคงรัดเอวแน่นจนหญิงสาวต้องพูดซ้ำ

“ฉันว่าฉันพูดชัดเจนด้วยถ้อยคำที่ฟังเข้าใจง่ายที่สุดแล้วนะคะ”

“ไอ้ผมมันก็คนโง่ ปาเถื่อน ไร้อารยธรรมเสียด้วย” ซินดนัยยิ้มกว้างตอบกลับสายตาเขียวปัดของหญิงสาว “แหม...ล้อเล่นหน่อยเดียว คุณทำอย่างกับจะจกตามผมออกมางั้นแหละ โอเคๆ ปล่อยก็ได้ แต่คุณต้องไม่วังเหินผมนะ”

“ค่ะ ฉันจะไม่หนี”

“น่ารัก” เขาลากเสียงต่ำ ลดหน้าก้มลงจูบแผ่นหลังนุ่มนวลหนึ่งครั้งจนหญิงสาวสะดุ้ง

เมื่ออ้อมแขนแน่นหนาคลายออก หญิงสาวรีบฉกนัยยะขยับลงไปในังไกลลิบ ซินดนัยยิ้มกริ่ม นึกขำอยู่ในใจ ระยะเวลาแค่นี้คิดว่าหนีพ้นมือเขาหรือ โอ...กระโจนตะครุบทีเดียวก็เรียบร้อยแล้ว

แม่ชีหนอแม่ชี ทำเหมือนว่าอยู่ใกล้เขาแล้วศีลจะขาด ไม่ทันแล้วมั้ง ประวัติอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของเธอมันมัวหมองตั้งแต่มีชื่อเขาเข้ามาเกี่ยวในชีวิตแล้ว

“ดูเหมือนเครื่องดีมีของคุณจะไม่ค่อยเข้ากับสถานที่เลยนะ เอาดีกว่า ผมสั่งให้ใหม่ นื่องๆ” ซินดนัยกวักมือเรียกพนักงานแล้วจัดการสั่งเครื่องดีมีใหม่โดยไม่สนใจคำทัดทาน และเมื่อพนักงานจากไป พิวออร์กเปิดฉากใส่เขาทันที

“ฉันไม่ดื่มแอลกอฮอล์ค่ะ”

“ก็แค่มีอกเทลงนะ ผมว่าดีกว่าน้ำอัดลมของคุณเสียอีก”

“ฉันเริ่มรู้ชะตากรรมของคุณมาได้เลยล่ะ ใกล้ได้เวลากลับบ้านของฉันแล้ว” สายตาพิราอรมองอยู่แต่ใบหน้าหล่อเหลา ไม่มองต่ำลงไปแถวต้นขาของชายหนุ่มเลย

ซินดนัยแสวงพลิกข้อมือดูนาฬิกาแล้วหัวเราะ “เพิ่งห้าทุ่มเอง จะรีบกลับไปไหน ถ้าบ้านอยู่ไกล ผมไปส่งให้ก็ได้”

“เห็นจะรับน้ำใจคุณไม่ได้หรอกค่ะ แต่ก็ขอบคุณมาก”

ชายหนุ่มชวนคุยเพื่อให้เหยื่อตายใจ ดูเธอพยายามระมัดระวังตัวจนเกร็งไปหมด “ผมไม่เคยเห็นคุณมาก่อน เพิ่งมาที่นี่ครั้งแรกหรอกครับ”

“ครั้งแรกในรอบหลายปีค่ะ ฉันไม่ชอบเที่ยวกลางคืน คงติดกับคุณ น่าจะมาที่นี้จนจำชื่อพนักงานได้ครบทุกคนแล้วมังคะ” แววดาและน้ำเสียงช่างประชดประชัน ทำให้คนฟังยิ่งกว้างพยับหน้า ยอมรับ

“ธรรมดาครับ ผมไม่ได้มาเที่ยวอย่างเดียว แต่มาทำงานด้วยว่าแต่คุณเถอะ ไม่สบายใจเรื่องอะไรหรอก ทำไมเลือกหันหน้าเข้าผับดูไม่ใช่แนวคุณเลยนะ ออกหัก รักคุดรีใจ ถึงได้นึกอยากเปลี่ยนลูกมนุษย์ป่ามาเป็นผีเสื้อราตรี”

ชายหนุ่มหยุดเพื่อกวาดตามองเธออย่างละเอียดอีกครั้ง ดวงตาคมพราวระยับ มุมปากเขามีรอยยิ้มรื่นรมย์ประดับอยู่ ก่อนที่มันจะขยับวิพากษ์วิจารณ์เธอต่อ

“ความจริงก็เกือบจะดีแล้วนะ แต่ขอบอกตรงๆ ห้ามโกรธ ผมว่าแพชั่นเข้าผับชุดนี้ยังไม่ผ่าน ใ้เสื้อคลุมสับปะรังкенั้น ผมหักคะแนนติดลบเลย ใส่มาทำไมให้เกะกะ เสียเวลาถอด ใครไม่รู้จักหาว่าแม่ชีหนีเที่ยว โท. ไปแจ้งที่วัดให้มารับตัวกลับเอาได้”

พิราออร์กำมือแน่น มองเขาตาวาววับ พยายามอดกลั้นให้ถึงที่สุด นี่อาจจะเป็นบททดสอบแรกสำหรับเธอ ต่อไปหากต้องเข้ามา

บริหารผับ คงมีโอกาสต้องเจอกับลูกค้ากักขฬะอีกหลายคน เธอจะต้องมีสติให้มาก เพื่อหาวิธีรับมือกับผู้ชายปากร้ายตรงหน้า

“ใครจะมองยังไง ฉันคงไปบังคับความคิดไม่ได้หรอกค่ะ คุณเองก็คงมาเที่ยวเหมือนกัน ทำไมถึงเอาเวลาสำเร็จสำราญของคุณมาเสียกับแม่ชีนี่เที่ยวอย่างฉันทะละค่ะ ตั้งแต่เข้ามาฉันมั่นใจว่ายังไม่ได้ไปเกาะกะระรานสร้างความไม่พอใจให้แก่ใครเลย หรือถ้าผลอสร้างความไม่พอใจให้คุณ ก็ต้องขอโทษด้วย สารภาพว่าในสถานที่นี้อโคจรอย่างนี้ ฉันเองก็ไม่เคยนึกอยากเหยียบย่างเข้ามา แต่เพราะว่ามีเหตุจำเป็น เลี่ยงไม่ได้ ก็เลยเลือกมมสงบนั่งเสียบๆ จนคุณเข้ามาทำลายความสงบอันน้อยนิดของฉัน”

หญิงสาวเซ็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย กล่าวขอบคุณตอนที่พนักงานยกเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ เธอเห็นคฤภณีหยิบแก้วเหล้าขึ้นไปดื่ม ในขณะที่แก้วมีอกเทเลสฟ้าสวยสดใสของเธอยังวางอยู่ที่เดิม

“คุณซื้ออะไร”

หญิงสาวขมวดคิ้วไม่พอใจ เรื่องบ้าอะไรกันละนี่ หลังจากนั่งด้าอ้อมๆ ไปยี่ดียว เขาตอบกลับด้วยการถามซื้อเธออย่างนั้นหรือ ผู้ชายคนนี้สติไม่ดีหรือเมาจนสมองเบลอไปแล้ว เธอสูญหายใจเข้าลึก สะกดความไม่พอใจ

“ฉันขอไม่บอกนะค่ะ”

“ก็คิดอยู่แล้วว่าคุณไม่บอก แต่ไม่เป็นไร ผมสามารถนอนคุยกับคนที่ไม่รู้จักซื้อได้ทั้งคืน”

“คุณ!!!” น้ำเสียงเน้นหนักของหญิงสาวชัดเจนเลยว่าโกรธ

จากที่ไม่คิดจะญาติดีอยู่แล้ว พอได้ยินเขาพูดอย่างนั้นเข้าพิราอรก็ไม่จำเป็นต้องรักษามารยาท ความอดทนของเธอมิให้แค่คนที่สมควรจะได้รับ ซึ่งผู้ชายคนนี้ไม่ควรได้รับมันด้วยประการทั้งปวง

“คุณจะถูกผูกตัวเอง ฉันไม่ว่า แต่อย่ามาเหมารวมว่าคนอื่นจะ

สกปรก มัวไม่เลือกเหมือนตัวเอง อย่างน้อยๆ คุณก็ควรจะเก็บความต้องการของตัวเองเอาไว้พูดกับคนแบบเดียวกัน ซึ่งแน่นอนว่าฉันไม่ใช่คนประเภทที่จะนอนคุยกับใครโดยไม่รู้จักกันได้”

“นั่นเราเริ่มทำความรู้จักกันเดี๋ยวนี้เลย คุณจะได้ไม่ตะจิตตะขงใจ”

“นี่คุณ!!!” คนบ้าเกินเยียวยาแล้วจริงๆ

“ผมตรงไปตรงมาไม่ดีหรือไง ไม่รู้จักกันก็ถามอยู่นี่ว่าชื่ออะไร อยากได้ก็บอกแมนๆ ว่าอยาก...ได้”

“แต่ฉันไม่ชอบ!”

พิราอรช่วยกระเป๋าลูกขึ้นยืน คราวนี้เธอถอยไปไกลกว่าเดิม เนื้อตัวของเธอสั่นเทาไปด้วยโทสะ สตินะเหวอ เติลิดเปิดเปิงไปหมดแล้ว มองเห็นแก้มมือกเทลตั้งอยู่ก็อยากจะคว่ำมาสาดใส่หน้าคนปากเสีย แต่เรื่องคงจะบานปลายใหญ่โตกว่านี้แน่ การเดินหนีคงเป็นหนทางที่ดีที่สุด

“หมดเวลาของเราแล้วค่ะ หวังว่าคนแมนๆ อย่างคุณคงจะไม่ขวางฉันไว้อีกนะค่ะ ลาก่อน”

“เวลาของเราเพิ่งเริ่มต่างหากละคนสวย” ชินดนัยขัดขึ้นในจังหวะที่หญิงสาวกำลังจะเดินหนี

พิราอรยิ้มรับ ไม่บอกก็รู้ว่าแกลังทำ “ฉันยืนยันตรงนี้ว่ามันสิ้นสุดลงแล้ว ขอให้สนุกกับคำคืนที่ไม่มีฉันค่ะ”

“แล้วเจอกันนะครับแม่ชี”

ชินดนัยยิ้มหวาน เลิกคิ้วเข้มขึ้นพร้อมโบกมืออำลา โดยที่หญิงสาวไม่สนใจหันกลับมามอง รอยยิ้มยังคงไม่จางหายไปจากใบหน้าคมสัน ก็เชื่อว่าไม่ได้อะไรชะเลยกับการเจอกันครั้งนี้ อย่างน้อยเขาก็รู้ว่าคุณหนูลูกพีชไม่ได้เป็นอย่างที่เขารู้สึกเข้าใจ

ลูกเลี้ยงแสนดีจิตใจประเสริฐของน้านันที่ไม่ใช่แม่ชีสักหน่อย

จากการต่อปากต่อคำกับเขา มันห่างไกลคำว่าเคร่งศาสนา แถม  
ปฏิกิริยาของเขามีต่อเธอก็รุนแรงกว่าที่เคยมีกับผู้หญิงคนไหน

ลูกพีชจะคิดอะไรก็ปล่อยให้คิดไปเถอะ แต่เมื่อเขาได้เจอเธอ  
ก็อย่าหวังเลยว่าจะยอมปล่อยไปง่ายๆ เขายังนึกติดใจวิธีการโต้ตอบ  
แบบเชือดนึ้มๆ ขึ้นชอบกลืนกายหอมละมุน น้ำเสียง ท่าทาง ทุกสิ่ง  
อย่างช่างลงตัวไปหมด จนเขาเกิดความคิดบางอย่างวาบขึ้นมา

ว่าไปแล้วข้อเสนอนี้ของน้ำนั้นก็ไม่น้อย ได้กลับมาดูแลผ้า  
ใหญ่ ถึงจะได้เป็นแค่ฐานะพีเลี้ยง แต่อย่างไรอำนาจการตัดสินใจ  
สุดท้ายก็ต้องเป็นเขาอยู่ดี ไหนๆ ต้องเสียเวลามาเป็นพีเลี้ยงช่วยสอน  
เรื่องบริหารฉบับบาบิโลนให้แก่พิราอรแล้ว จะอุทิศกายใจสอน  
ประสบการณ์หวานเจี๊ยบเกี่ยวกับเรื่องรักๆ ใคร่ๆ แถมให้อีกสัก  
หลักสูตรก็คงจะดีไม่น้อย

ชายหนุ่มยิ้มกริ่มหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันไลน์ กด  
ไปที่ห้องสนทนาส่วนตัวระหว่างเขากับน้ำสาว บรรจงพิมพ์ข้อความ  
แสนสั้น แต่กินความนัยล้าลึก

เจอลูกพีชแล้ว ชอบมากกก

**บ่ายวันต่อมาพิราอรเร่งมือสะสางงานในมูลนิธิพิ-**  
พินานที่ตนดูแลอยู่ ก่อนจะส่งมอบให้คนมารับช่วงต่อหลังจากตรวจ  
ดูความเรียบร้อยของยอดเงินบริจาค สรุปรายงานเงิน จัดสรรรายจ่าย  
ส่วนต่างๆ ของมูลนิธิแล้ว หญิงสาวส่งแฟ้มรายงานคืนให้แก่ฝ่าย  
บัญชีและรวบรวมของใช้ส่วนตัวใส่กระเป๋าอย่างเร่งรีบ

“ฝากบอกคุณฉวีลด้วยนะคะว่าพีชตรวจดูทุกอย่างแล้ว ให้  
คุณฉวีลดำเนินการต่อได้เลยค่ะ”

“วันนี้คุณพีชมีนัดหรือคะ”

“พอดีพีชนัดกินข้าวกับคุณพ่อที่บ้านค่ะ พ่อสั่งให้ไปไว้น้อย

เห็นว่ามิใช่แค่ด้วย ยังไงฝากพี่อิมเช็กยอดอีกทีก็ดีนะคะ เพื่อพี่ชมอง  
พลาดไป”

“ระดับคุณพี่ชเคยพลาดหรือคะ”

คนไม่เคยพลาดอิมไม่ค่อยสดใส เพราะกำลังคิดไม่ตก หาก  
เธอไปยุ่งกับกิจการผ้าบาปีลอนของพ่อ งานในมูลนิธิของแม่ก็คงจะ  
ต้องทิ้งช่วงไป ทำให้ภาระตกหนักไปอยู่กับคุณถวิลและอิมกมล

ในเรื่องนี้ถึงจะวางใจเจ้าหน้าที่ทุกคนในมูลนิธิ ทว่าเธอไม่  
อยากใช้งานพวกเขาหนักจนเกินไปนัก เพียงค่าตอบแทนอันน้อยนิด  
ซึ่งไม่สามารถเทียบกับแรงกายแรงใจที่เสียสละมาช่วยเหลือ

“พี่อิมคะ”

“คะ คุณพี่ช” อิมกมลหันกลับมามองหญิงสาวอย่างสงสัย

“คือ...หลังจากนี้พี่ชคงเข้ามามูลนิธิบ่อยๆ ไม่ได้ ยังไงพี่ชฝาก  
พี่อิมช่วยคุณถวิลดูแลแทนด้วยนะคะ แล้วพี่ชจะเรียกประชุม  
เจ้าหน้าที่ของเราอีกที”

“ได้คะ อิมจะดูแลให้เรียบร้อยเลย ว่าแต่คุณพี่ชจะไปทำอะไร  
ที่ไหนหรือคะ”

พิราอรถอนหายใจแทนคำตอบ อิมกมลร้องอ้อ พอเดาเรื่อง  
ราวได้ก็เดินกลับเข้ามาวางแฟ้มบัญชีลงบนโต๊ะ จับมือของพิราอร  
บีบเบาๆ

“เรื่องผ้าของคุณพ่อใช่ไหมคะ” อิมกมลส่งยิ้มให้กำลังใจ “อิม  
ไม่ทราบเรื่องราวเบื้องหลัง แต่ก็อยากพูดในฐานะของคนเป็นแม่นะ  
คะ อิมไม่ได้เข้าข้างคุณเดช แต่ไม่มีพ่อแม่นคนไหนไม่รักลูกหรอกคะ  
ยิ่งอะไรที่สร้างมากับมือจนมันคงอย่างนี้ ยิ่งตัดใจยากให้คนอื่นไม่ลง  
คุณพี่ชเป็นคนเก่งนะคะ อิมเชื่อว่าต่อให้มีอุปสรรคมากมายแค่ไหน  
คุณพี่ชก็จะก้าวผ่านมันไปได้”

“แต่พี่ชไม่เคยสนใจบาปีลอนเลยนะคะ”

“มันก็ไม่ได้หมายความว่าทำอะไรไม่ได้นี่นา คุณพีชหัวไว ต้องทำได้แน่ๆ ค่ะ”

พิราอรอดอนหายใจดังกว่าเดิม บ่นให้อีกฝ่ายฟังราวกับจะฟ้อง “ถ้าพื้อมไปเจอแบบที่พีชเจามาเมื่อคืน พื้อมอาจจะยุให้พีชขายผับ นั้นทั้งก็ได้ค่ะ”

“แล้วไปเจออะไรมาคะ” อิมกมลถามยิ้มๆ

คนถูกถามกลับหน้าแดงระเรื่อ ทันทีที่นึกถึงภาพตัวเองนั่งบน ตักชายนุ่มแปลกหน้า นึกถึงสัมผัสใกล้ชิด ท่อนแขนล้ำสันที่ทอด รัตรอบเอว และความแข็งขี้มีชีวิตชีวาที่เธอนั่งทับ

“อื...” หญิงสาวส่ายหน้ารัวๆ สลดภาพนั้นออก “อย่าให้พีช เล่าเลยคะ กระดากปาก แค่คิดก็ขนลุกทั้งตัว”

อิมกมลหัวเราะขำท่าทางของหญิงสาว “เดี๋ยวนี้มีแอบหนีไป เทียวผับคนเดียวด้วยนะคะ”

“ก็อยากลงไปเซอร์เวย์พื้นที่ดูค่ะ เจอตัวเป้งเข้าเลย โอ๊ย...พีช ไม่อยากพูดถึง”

“คนที่คุณพีชไปเจอมานี้ น่าสนใจนะคะ” รอยยิ้มของอิมกมล ทำให้คนฟังขมวดคิ้ว

“ยังไงคะ”

“อย่างน้อยเขาก็อยู่ในความคิดของคุณพีชมาจนถึงตอนนี้ นี่ ยังไม่เรียกว่าน่าสนใจอีกหรือคะ อืมว่าต้องไม่ใช่คนธรรมดาแน่”

“อันหลังนี้พีชเห็นด้วย เขาไม่ใช่คนธรรมดาค่ะ พีชว่าเขาบ้า กา...เอ่อ บ้าบอค่ะ” พิราอรัย้งคำว่าบ้ากามไว้ทัน

อิมกมลหัวเราะกับอาการหงุดหงิดหัวเสียของหญิงสาว ตบ หลังมือเบาๆ ส่งท้าย

“ฉันรีบกลับบ้านไปกินข้าวกับคุณพ่อเถอะคะ อิมก็จะกลับบ้านเหมือนกัน ถ้าคุณพีชมีอะไรก็โทร. หาอิมได้นะคะ ไม่ต้อง

เกรงใจ”

“ขอบคุณค่ะพี่อ้อม”

พิราอรขับรถจากมูลนิธิมุ่งตรงไปสู่ว้านธุพรใช้เวลาไม่นานก็ถึง หญิงสาวจอดรถเสร็จก็เดินเข้าบ้าน เธอไม่ได้กลับมาานร่วมเดือนเห็นจะได้ ทันทีที่ก้าวเข้าไปภายในบ้านก็เจอเข้ากับป้าแก้ว แม่บ้านคนเก่าคนแก่ตั้งแต่สมัยที่แม่ของเธอยังอยู่ ทุกคนในบ้านหลังนี้ล้วนแล้วแต่ให้ความเคารพนับถือเธอ ป้าแก้วรับช่วงดูแลเธอต่อจากแม่เป็นอย่างดี

ในวันที่พิราอรบอกกับทุกคนว่าจะย้ายไปอยู่คอนโด ป้าแก้ออกปากค้านก่อนพอเธอเสียอีก พอถึงวันย้ายจริงๆ แม่บ้านเก่าแก่ร้องไห้ร้องไห้ใหญ่ กว่าจะทำให้เรื่องเธอย้ายไปอยู่คอนโดได้ก็ใช้เวลาร่วมเดือน ทุกครั้งที่เห็นเธอกลับเข้าบ้าน ป้าแก้วเห็นหน้าเธอเป็นต้องดีใจจนน้ำตาไหล ครั้งนี้ก็เช่นกัน พอโฉลหน้าเข้าไป ป้าแก้วพร้อมสาวใช้อีกสองคนก็เดินออกจากในครัวเพื่อมาต้อนรับ

“คุณพี่ซของป้า มาแล้วหรือคะ”

พิราอรกางแขนกอดเอวป้าแก้วหลวมๆ ก่อนจะช่วยเช็ดน้ำตาแล้วยิ้มลို့

“ยังขี้แยไม่เปลี่ยนเลนนะป้า”

“ก็คุณพี่เล่นหยายหน้าไปเป็นเดือน ป้าก็ต้องคิดถึงสิคะ ไปคะ คุณพ่อรออยู่ในห้องนั่งเล่น คงดีใจนาดูที่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน”

“ปกติเวลาพี่ซมากินข้าวบ้าน ก็พร้อมหน้าพร้อมตากันตลอดนี่คะ ไม่เห็นมีอะไรน่าตื่นเต้นเลย”

“แต่วันนี้พร้อมเป็นพิเศษคะ” ป้าแก้วยิ้มเป็นนัยแล้วดันหญิงสาวเข้าไปในห้องนั่งเล่น “เข้าไปก่อนนะคะ เดี่ยวป้าให้คนเอา

น้ำเย็นๆ มาให้”

“เดี๋ยวค่ะป้า เมื่อกี้พี่ชเข้ามาเห็นมีรถใหม่จอดอยู่ ของใครคะ”

“อยู่ข้างในนั่นแหละค่ะ ไปดูเองเถอะ”

“มีความลับจิงนะค่ะ”

พิรอรส่ายหน้ายิ้มๆ แค่นี้ก็ต้องทำเป็นมีลบลมคมใน เธอเดินไกลถึงห้องนั่งเล่น ได้ยินเสียงหัวเราะของพ่อดังลอดออกมา วันนี้ทำทางพ่อจะอารมณ์ดีมาก เพราะไม่เคยได้ยินพ่อหัวเราะเสียงดังแบบนี้มานานแล้ว หญิงสาวก้าวเข้าไปข้างใน พ่อเห็นเธอเป็นคนแรก

“มาแล้วลูกสาวพ่อ”

“สวัสดีค่ะพ่อ น้านันท์” เธอไหว้พ่อกับคุณนันท์ และก็เห็นว่าในห้องมีใครอีกคนนั่งหันหลังให้อยู่ หญิงสาวมองพ่อคล้ายจะถามว่าท่านกลับเรียกให้เธอเข้าไปหา

“มาใกล้ๆ พ่อนี้มา ดูซิว่าจะจำพี่เขาได้ไหม”

พั้งั้นเหวอ

หญิงสาวขมวดคิ้ว งงหนัก เร่งฝึเท้าก้าวยาวขึ้นและนั่งลงใกล้กับพ่อ พังนันท์ยิ้มให้เธอแล้วบ๊วยไปไปยังแขก ก่อนถามเธอ

“ลูกพี่ชลองดูสิคะว่าใคร จำได้ไหม”

พิรอรยิ้มช้า เบนสายตามาทางแขก ดวงตาคู่สวยค่อยๆ เบิกกว้าง ริมฝีปากอวบอิมเผยน้อยๆ แต่ใบหน้ากลับแดงระเรื่อ เนื้อตัวร้อนฉววบ ยามประสานสายตากับชายหนุ่มที่นั่งยิ้ม

“คุณ!!!”

# 3

**พิราอร**นึกอยากขอตัวลากลับคอนโดเสียต่อนั้นเลย หญิงสาวเฝ้าปากขณะมองหน้าแขก เธอจำเขาได้ การเจอกันอีกครั้งไม่เคยอยู่ในความคิด แต่ก็เจอกันแล้ว แถมเขายังมานั่งหน้าร้านในร้านะแขก เธอตีหน้าไม่ถูก ได้แต่สงสัยทำไมแขกของพ่อกับน้านนท์ถึงกลายเป็นผู้ชายไร้มารยาทคนนี้

“อึ้งไปเลย ลูกพี่จำพี่เขาได้ด้วยหรอ”

“พี่เหวอะพ่อ” หญิงสาวขมวดคิ้ว แล้วย้อนถามพ่อ

“อ่าว แล้วกัน เห็นเมื่อไหร่ทำทางตกใจ นี่กว่าจำกันได้”

“พี่ชไม่รู้จักเขาอะพ่อ”

“ลองมองดีๆ” เดชทัตยังคงสนุกกับการแกล้งลูกสาว กระทั่งถูกภรรยาตีท่อนแขนเบาๆ

“คุณเดชก็อย่าแกล้งลูกสิคะ เขาไม่เจอหน้ากันตั้งหลายปีจะจำได้ยังไง แล้วไอ้ตัวนี้ก็เคยใส่หน้ามาให้เจอซะที่ไหน วันๆ เอาแต่ขลุกอยู่กับอะไรก็ไม่รู้” พชนันท์ค้อนขวับให้หลานชาย ก่อนจะส่งยิ้มไปทางลูกเลี้ยง ถามนุมนวล “ลูกพี่จำพี่ชินได้ไหมลูก หลานชายของน้า ที่เมื่อก่อนเคยตามมาบ้านนี้บ่อยๆ”

พิราอรมองหน้าแขกอีกครั้ง คราวนี้จ้องแบบไม่สนใจมารยาท

อันดิงามเลยด้วย “อย่าบอกนะคะว่านี่คือ...”

“ใช่จ๊ะ นายชินดนัย หลานชายน้ำใจจ๊ะ” พชันนัทเฉลย

พิราอรนี่ก็อยากเอาน้ำผากโขกพื้นแรงๆ การพบก้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เกิดจากกรรมซึ่งเคยกระทำร่วมกันมา เธอเชื่อว่าตัวเองกำลังเผชิญหน้ากับเจ้ากรรมนายเวรอยู่เป็นแน่ ทุกครั้งที่ได้เจอกับผู้ชายคนนี้ หัวใจของเธอไม่เคยเป็นสุขเลย ตอนอยู่ในผ้ากั๊วร้อนรอน กระสับกระส่าย อยากหนีไปให้พ้นหน้า พอพ้นจากเขาได้ก็โล่งใจถึงขนาดกลับไปสวดมนต์แผ่เมตตาชุดใหญ่ ขออย่าได้เจอกันอีก ไม่คิดเลยว่าผลบุญที่อุทิศไปนั้น มันไม่พอ!

“สวัสดิ์จะลูกพี่ข ไม่เจอกันนานเลยนะ”

“สะ...สวัสดิ์คะ” พิราอรอดัดกับสายตาที่มองมาไม่กะพริบของเขา ผู้ชายคนนี้ไม่รักษามารยาทเลย อย่างน้อยก็น่าจะรู้บ้างว่าพอเธอยังนั่งอยู่ ต่อหน้าผู้ใหญ่ยังไม่มีความเกรงใจ อยู่ลับหลังคงไม่ต้องคิด ช่างเป็นคนที่ไม่น่าคบค้าสมาคมด้วยจริงๆ

หญิงสาวพยายามไม่สบตาด้วย เพราะจะพาให้คิดถึงตอนนั่งอยู่บนตักเขาเข้าไป ความใกล้ชิดครั้งนั้นมันทำให้เธอสะบัดร้อนสะบัดหนาวคล้ายจะเป็นไข้

“คราวนี้น่าจะพอกันได้แล้วนะ ที่พ่อเรียกเราสองคนมาวันนี้ก็มีเรื่องอยากจะปรึกษานั้นแหละ แต่ไปกินข้าวกันก่อนดีกว่า ไม่รู้ว่าแกต้ังโต๊ะเสร็จหรือยัง”

“จ้ะคุณพ่อนั่งคุยไปก่อนเถอะคะ เดี่ยวพี่ขจะไปดูในครัวให้”

“ไปพร้อมกันนี้ละคะ น้าว่าป้านี้คุณแก้วจัดการเรียบร้อยแล้ว รายนั้นนะแค่รู้ว่าลูกพี่ขจะมาก็ดีใจกใหญ่ ออกไปจ่ายตลาดเองเลยนะคะ ไปคะ ไปกินข้าวกันก่อน ส่วนเรื่องงานเอาไว้อยู่คุยกันทีหลัง”

พชันนัทลุกขึ้นควงแขนเดชทัต นำลูกเลี้ยงและหลานชายไปยังห้องรับประทานอาหาร พิราอรหมดปัญญาจะเลี้ยงจ่ายอมต้อง

เดินตามโดยมีซินดนัยรั้งท้าย

ชายหนุ่มเร่งฝีเท้าเดินให้ทันเสมอกับเธอ ก่อนจะเอียงใบหน้าที่ยิ้มกริ่มกริ่ม พุดขึ้นลอยๆ

“รู้จักกันแล้ว คราวนี้ผมเดินหน้าจับคุณเต็มอัตราศึกได้เลยนะ”

“ช่วยกรุณารักษามารยาทด้วยนะคะ นี่มันในบ้านของฉัน พ่อกับน้านนท์ก็อยู่ อย่ามาทำอะไรร่วมร่วม”

“ผมก็ร่วมร่วมกับคุณคนเดียวมันแหละ ชื่นลากคนอื่นมาด้วย น้านนท์คงยังทิ้งตั้งแต่หน้าบ้าน หวงห้วงยังกับงูหวงไข่ ว่าแต่คุณเถอะ ไม่ดีใจหรือ เราได้เจอกันอีกครั้ง”

“ไม่ค่ะ” เธอส่ายหน้า ยอมรับตรงไปตรงมา “ฉันค่อนข้างจะกังวลใจและคิดมากพอสมควร ที่जूๆ เราก็คงต้องมารวมวงศาคนญาติกัน”

ซินดนัยหลุดข้าเสียดัง จนทำให้ผู้ใหญ่ทั้งสองที่เดินนำหน้าหันกลับมามองอย่างสงสัย พชน์นทังสังเกตเห็นสายตาแวววาวของหลานชายที่เฝ้ามองลูกเลี้ยงก็พอจับเค้าลางบางอย่างได้ ด้วยความไม่ไว้ใจ แม่เลี้ยงแห่งนี้รีบบ่อยแซนสามี่ เดินย้อนไปหาลูกเลี้ยงและจับจูไปด้วยกัน แต่ก็ยังไม่วายเอ็ดหลานชาย

“แกแกล้งอะไรน้อง ไปจะลูกพี่ช ออย่าไปฟังไอ้หมอนี่ มันพูดมาก”

“น้านนท์นี่ ผมยังไม่ทันได้ทำอะไรเลยนะครับ”

“ฉันไม่เชื่อ”

“เฮ้า” ชายหนุ่มได้แต่ทำเสียงสูงแล้วเดินยิ้มตามสองสาวเข้าไปนั่งที่โต๊ะอาหาร

**สมาชิกบ้านธวัชรไม่เคยอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันนานแล้ว** เดชทัตจึงดูมีความสุขมากกว่าใคร พชน์นทังดูแลเอาใจใส่ใกล้ชิด

ซิด ชินดเนียก็ช่างสรรหาเรื่องมาเล่าให้ฟัง โดยเฉพาะเรื่องผับเฟรทิสที่เขาดูแลอยู่

พินอรเพิ่งรู้ว่าในเวลาที่เธอไปเรียนต่อ ชินดเนียได้เข้ามาแบ่งเบาภาระของพ่อกับน้ำนันท์ไปมากทีเดียว พ่อกับเขาดูเข้ากันได้ดี เพราะสิ่งที่คนไม่มีมารยาทนั้นพบเจอล้วนแต่เคยผ่านมือพ่อของเธอมาหมดแล้ว น่าแปลกเวลาที่เขาอยู่กับผู้ใหญ่ ไม่เห็นเจ้าเล่ห์ แสนกลเหมือนตอนอยู่ลำพังกับเธอเลย

ฮี! คนสองหน้า เธอละเกลียดนัก!

หญิงสาวถามถึงอาการป่วยด้วยโรคเนื้องอกในตับของพ่อ ผลของการส่งตรวจชิ้นเนื้อออกมาแล้ว พบว่าเป็นเพียงแค่เนื้องอกธรรมดา ไม่ได้เป็นเนื้อร้าย แต่ถึงอย่างไรก็ต้องผ่าตัดเอาชิ้นเนื้อนั้นออกมา

ร่างกายของพ่อต่างจากคนทั่วไป การทำงานกลางคืนติดต่อกันเป็นเวลาหลายปีโดยไม่ได้หยุดพัก ทำให้สุขภาพของท่านไม่แข็งแรง

และเพราะว่าคุณหมอนัดกำหนดการผ่าตัดไว้แล้วในเดือนหน้า จึงสั่งให้พ่อวางมือจากงานทั้งหมด พ่อมอบหมายให้น้ำนันท์นั่งรักษาการแทน แต่ปัญหายังติดตรงที่น้ำนันท์เองก็ต้องดูแลพ่อ ผับบาบิโลนซึ่งเปรียบเสมือนหัวใจของตระกูลธวัชพรจะขาดคนดูแลไม่ได้

ช่วงเวลากะชั้นอย่างนี้จะไปหาใครมาแทน พ่อจึงคิดยกผับให้แก่เธอหลังจากเคยพูดเปรยๆ มาแล้วหลายครั้ง พ่อไม่สามารถเป็นพี่เลี้ยงสอนงานเธอได้เหมือนกับที่เคยสอนชินดเนีย ครั้นจะฝากแม่เลี้ยง ฝ่ายนั้นก็งานล้นมือ ทั้งงานหลวงงานราษฎร์

เหตุนี้จึงทำให้พ่อต้องส่งน้ำนันท์ไปตามตัวชินดเนียกลับมา ว่ากันตามตรงแล้วเขาเป็นคนหนุ่มไฟแรง เรียนรู้งานได้เร็วจนพ่อออกปากชมอยู่หลายหนจากผลงานที่ผ่านมา หากยกบาบิโลนให้เขา

ไปเสียเลยก็คงจะไม่มีปัญหา

แต่การทำแบบนั้นพ่อของเธอมองว่าไม่เกิดประโยชน์ใดๆ ตัวเธอเองก็คงจะหาเหตุผลบายเบี่ยงไม่ยอมรับมัน ผู้จัดการปัญหาให้เด็ดขาดเสียเลยดีกว่า

หลังจากรับประทานของหวานเสร็จแล้ว เดชทัตก็ชวนทุกคนไปห้องนั่งเล่นเพื่อพูดคุยธุระสำคัญ

“เออ...ชิน ที่ภูเกิดตอนนี่คงกำลังไปได้ดีเลยสินะ”

“ดีครับน้ำเดช ผมกำลังมองว่าเราน่าจะขยายบาร์แถบติดชายฝั่งได้อีกสักที่หนึ่งครับ สำหรับพวกลูกค้าที่อยากนั่งชื่นชมบรรยากาศทะเลตอนกลางวัน มีเพลงเพราะๆ ดังคลอเสียงคลื่น”

“เข้าทำดีเหมือนกันนะ เพราะลูกค้าบางกลุ่มก็ไม่ได้อยากเที่ยวขับทุกคน ลองดูๆ” เดชทัตพยักหน้าฟังพอใจ

ด้วยความที่เขาไม่มีลูกชายจึงเอ็นดูชินदनัยเป็นพิเศษ แถมหลานคนนี้ก็ยิ่งเอาการเอางานควบคุมกิจการได้อย่างดี ไม่เคยสร้างปัญหาرابกวนจิตใจ เขาจึงถ่ายทอดประสบการณ์ทุกอย่างให้จนหมดสิ้น

ส่วนพิราอรไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารจัดการสถานบันเทิงขนาดใหญ่อย่างบาบิโลน ลูกสาวตัวน้อยด้อยเล่ห์เหลี่ยมคงลำบากแน่หากต้องบินเดี่ยวรับงานนี้ เมื่อพัชนันท์เสนอความคิด เดชทัตจึงเห็นด้วยกับข้อเสนอของภรรยา เขาจะต้องกล่อมลูกสาวให้คล้อยตามและยอมรับวิธีนี้เหมือนกับที่เคยทำให้ยอมรับบาบิโลน

“ฉันขอตัวตาชินไปคุยอะไรข้างนอกสักหน่อยนะคะ คุณจะได้มีเวลาคุยกับลูกพี่ช”

“อะไรหรือครับน้ำ” ชินदनัยถามน้ำสาวงงๆ แต่ก็ยอมลูกตามแรงดึง

“ก็เรื่องสำคัญนี่แหละ ไปเถอะน่า”

นำหลานพ้นจากห้องนั่งเล่น ความสนใจของเดชทัตจึงวนกลับมาที่ลูกสาวที่นั่งอยู่ไม่ไกล

“แล้วลูกพีชล่ะ ช่วงนี้งานมูลนิธิยุ่งไหมลูก เคลียร์ให้คุณถวิลเขาหรือยัง”

“เคลียร์เรียบร้อยแล้วค่ะพ่อ พีชแบ่งงานให้คนที่เกี่ยวข้องดูแลแล้ว คุณถวิลกับพี่อ้อมจะได้ไม่เหนื่อยมาก ว่างมีเวลาว่าง เราก็เข้าไปดูสักสัปดาห์ละครั้งก็ได้ค่ะ”

“ดีลูก แล้วพร้อมจะเริ่มงานที่บาบิโลนได้เมื่อไร” เดชทัตเห็นลูกสาวอ้าอึ้งจึงพูดต่อ “พ่ออยากให้พีชรีบเข้าไปจัดการ เพราะคุณนันท์ก็คงต้องยุ่งุ่นวายกับเรื่องพ่ออีกเยอะ ไม่ต้องกังวลนะลูก พ่อเตรียมพี่เลี้ยงไว้ให้แล้ว”

“มีพี่เลี้ยงให้ด้วยหรือคะ” หญิงสาวถามด้วยรอยยิ้ม

“พ่อไม่ยอมให้ลูกสาวคนเดียวของพ่อลงสนามอย่างเคว้งคว้างหรอกนะ”

“พีชไม่มั่นใจเลยค่ะพ่อ”

“นี่ไงลูกถึงต้องมีพี่เลี้ยง ถ้าพ่อแข็งแรงกว่านี้ก็ดีหรอก จะไปช่วยสอนงานให้ แต่หมอสั่งห้ามเด็ดขาด ต้องพักผ่อนให้เพียงพอบ้าง ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้ น่าเบื่อแท้ๆ พ่อเลยจำเป็นต้องใช้คนอื่นแทน แต่เชื่อใจเถอะระดับพ่อเลือกแล้วไม่มีพลาด คนนี้พ่อเคยตะขบให้เองกับมือ”

“ใครกันคะพ่อ ฟังดูอย่างกับทายาทอสูร”

“นายชินไฉ พี่เลี้ยงของลูก”

**ริมสระว่ายน้ำของบ้านธวัชร สองนำหลานที่แยกตัวออกมา กำลังตกประเด็นคุยเครียด พิชนันท์กังวลใจกับท่าทางของหลานชายที่มีต่อลูกเลี้ยง เธอยังสยดสยองกับข้อความที่ได้รับไม่หาย หรือ**

ว่าซินदनัยจะสนใจพิราอรขึ้นมาจริงๆ จัดได้ว่าเป็นหายนะย่อยๆ เลย  
ทีเดียว เธอไม่เห็นด้วยและไม่มีวันสนับสนุนความสนใจฉาบฉวย  
พรรคนั้น ยกเว้นหลานชายจะจริงจัง ซึ่งก็คงยังไม่ใช่แน่

“ฉันขอเตือนแกตรงนี้เลยนะ อย่าแม้แต่จะคิดทำมีดีมีร้าย  
ลูกพี่ กับผู้หญิงคนอื่นฉันไม่เคยว่า แกจะมัว จะนัวยังไง ตรงไหน  
มันเรื่องของแก แต่กับลูกพี่ถือว่าฉันขอ”

“น้ำนั้นหนักคิดมากเกินไป ทำไม่ครับ ผมเห็นออกนอกหน้า  
ขนาดนั้นเลยหรอ”

“ก็ลองกลับไปส่องกระจกประเมินสายตาตัวเองเอาเถอะ  
ถือว่าฉันขอร้องเถอะนะ ถ้าแกไม่คิดจริงจังก็อย่าไปทำอะไรให้ลูกพี่  
มัวหมองเลย ลูกเลี้ยงของฉันเป็นเด็กดี คุณ देखไว้ใจแกมาก ฉันไม่  
อยากให้เขาผิดหวัง ถ้าแกไม่เห็นแก่ฉัน แกก็ควรเห็นแก่คุณ देखที่  
ชุบเลี้ยงแกมาบ้าง”

“เฮ้อ...”

ซินदनัยแกลังเลใจแรงๆ ไม่เข้าใจน้ำสาวตัวเอง ไม่อยาก  
สูญเสียผับนั้นก็ไปลงทุนลากเขากลับมา พอถึงเวลาดันกลั้วว่าเขา  
จะจับลูกเลี้ยงกินตับเสียอย่างนั้น

“น้ำควรจะรู้แต่แรกแล้วว่าผมมันไว้ใจไม่ได้ ให้ผมสอนงาน  
ลูกพี่ก็เหมือนส่งเนื้อเข้าปากเสือ และผมก็ไม่ใช่ว่าพวกเสือจำศีล  
กินมังสวิรัตินะด้วย”

“ฉันก็นึกอยู่แล้ว แต่ถ้าแกกล้าล่วงเกินลูกพี่ ฉันนี่แหละจะ  
เป็นคนถลกหนังเสือเอง”

“อืม...ฟังดูก็เข้าใจดีนะครับ” ซินदनัยลูปปลายคางยิ้มกริ่ม  
ดักคอสาว “ถามจริงเลยนะ นอกจากเรื่องบาปโลนแล้ว น้ำนั้นที่  
แอบวางแผนอะไรสำรองไว้ด้วยหรือเปล่า”

“ฉันไม่ได้เจ้าเล่ห์แพรวพราวอย่างแกนี่ จะได้ซัปป้อน สองแผน

สามแผน อยากให้แกสอนงานก็คือแค่สอนงานเท่านั้น เรื่องอื่นไม่ต้องสอน แกจะมาทำท่าอยากเคลมลูกเลี้ยงฉันไม่ได้ ฉันไม่ชอบ เคยบอกไปแล้วใช่ไหมว่าลูกพี่ขเป็นเด็กดี หากต้องมัวหมองเพราะแก ฉันก็มีส่วนต้องรับผิดชอบด้วย เพราะเป็นคนดึงตัวแกเข้ามาในชีวิตของเขา”

“แต่ละประโยชน์ของน้ำนั้นนี่ ฟังแล้วผมชั่วช้าเหลือเกิน เอาเถอะครับ ผมจะพยายาม...หักห้ามใจ”

“ไม่ใช่แค่พยายาม แต่ห้ามตะ เข้าใจไหม ห้ามตะ!” พช-นันท์ค่อนข้างรีบ

ซินดนัยเห็นแล้วก็หัวเราะชอบใจที่ยั่วโมโหนางสาวได้

“แล้วตกลงจะพักอยู่ด้วยกันที่นี้หรือเปล่า”

“ไม่เอาอะ” ซินดนัยส่ายหน้าเร็วๆ บ้านอรุพรไม่เหมาะกับเขา ด้วยแนวทางการใช้ชีวิตและหน้าที่การงานในอนาคต ขออยู่คนเดียวดีกว่า น้ำนันท์คงยังไม่รู้ว่าเขาพักที่ใด เพราะถามเขาก็จะตอบแค่ว่าอยู่คอนโด หากรู้ว่าคอนโดที่ว่านั้นอยู่ไหน มีหวังได้ปรี๊ดแตกอีกรอบ

“เรื่องที่พักน้ำนันท์ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ผมให้สาทิตจัดการเรียบร้อยแล้ว น่าจะรู้แน่ครึ้นว่าคนหนุ่มวัยอย่างผมเนี่ยความเป็นส่วนตัวสำคัญที่สุด”

“ยะ คนอย่างแกนะ ส่วนตัวหรือไม่ส่วนตัวก็เห็นมั่วได้ไม่เลือกที่”

“ว่า...วกกลับมาเรื่องนี้ เลิกคุยดีกว่า เข้าไปข้างในกันเถอะ ชักคิดถึงลูกพี่ขของน้ำแล้วเนี่ย”

“เอ๊ะ!” พชนันท์ตาลุก แต่ด่าไม่ทันแล้ว

ซินดนัยไวกว่า เขาลุกขึ้นเดินหนีเข้าไปในบ้าน เพราะในนั้นมีใบหน้าหวานเจริญหูเจริญตามากกว่าหน้าบึ้งๆ เสียงซู่แว๊ดๆ ของ

น้ำนั้นเป็นไหนๆ

**เดชตัดกำลังนั่งคุยกับลูกสาว เมื่อชินดนัยโผล่เข้าไป**  
เจ้าของบ้านก็รักมือเรียกเหมือนรอรออยู่พอดี ชายหนุ่มเหลือบตามองไปทางพิราอร เธอก็กำลังมองเขาอยู่เช่นกัน จากสายตาวาดหัวนั้นแทบไม่ต้องเดา เจ้าพ่อสถานบันเที่ยงคงจะคุยกับลูกสาวแล้ว

“ขึ้นมาพอดีเลย น้ำคุยกับลูกพี่แล้วนะ ทางนี้เขาไม่มีปัญหาทางเราละ พร้อมจะเริ่มงานวันไหน”

“คืนนี้เลยก็ได้ครับ เพิ่งสามทุ่มเอง ถ้าลูกพี่พร้อม ไปซ้อมดูงานสักหน่อยก็ได้”

“พี่ไม่พร้อมค่ะพ่อ อีกร้อยวันนี่พี่แต่งตัวไม่เหมาะสมด้วยเดี๋ยวโดนแซะว่าเป็นแม่ชีหนีเที่ยว”

“งั้นก็ไปนัดกันเองแล้วกันนะว่าจะเริ่มงานวันไหน น้ำฝากดูน้องด้วยนะชิน สอนน้องให้เหมือนที่น้ำสอนเรา เออ...แล้วนี่เรื่องที่พักเรียบร้อยแล้วใช่ไหม ตั้งแต่กลับมายังไม่เคยนอนบ้านเลยนี่ไอ้เสือ”

“เรียบร้อยครับ เป็นคอนโดของเพื่อน มันไปต่างประเทศพอดี”

ชินดนัยยิ้มรับ เขามาถึงกรุงเทพฯ ได้สามวันแล้ว แต่เดชตัดไม่เคยเห็นเขากลับเข้าบ้านก็คงจะเป็นห่วงเรื่องที่พัก นึกแล้วก็น้ำหนักน้อยใจ ขนาดเดชตัดเป็นพ่อพิราอรแท้ๆ ยังวางใจเขามากกว่าแม่เลี้ยงอย่างน้านันท์เสียอีก หวังดีนักจะลักตัวไปกอดไว้สักคืน ดูซิคุณแม่เลี้ยงดีเด่นแห่งชาติจะทำอย่างไร

“ที่จริงก็ไม่น่าลำบากไปพักที่อื่นเลย บ้านเราก็คอกใหญ่โตกว้างขวาง” เดชตัดส่ายหน้า บ่นพึมพำ “ชวนให้อยู่ด้วยกันก็ไม่เอา ลูกพี่อีกคน พ่อบอกให้ย้ายกลับมาอยู่บ้านก็ไม่ยอม ไหนๆ หนูก็ไม่ได้ไปทำงานแล้ว”

“อย่าเลยค่ะพ่อ พี่ชอยู่คนเดียวจนชินแล้ว” พิราอียิ้มบาง

“ดีแล้วพี่ชขอตัวกลับก่อนดีกว่าค่ะ”

“ผมก็คงต้องกลับเหมือนกันครับ” ชินดนัยบอกกับเดชทัต ก่อนหันไปทางพิราอร “ลูกพี่ชกลับกับพี่ก็ได้นะ พี่ไปส่งได้ จะได้คุยเรื่องงานกันด้วย”

“ไม่ค่ะ” พิราอรตอบกลับชะหน้าคนมีน้ำใจหดเหลือสักสองนิ้วได้ “เรื่องงานฉันจะติดต่อไปแล้วกันนะคะ ขอให้ผ่านอาทิตย์นี้ไปก่อน เพราะจะมีประชุมใหญ่ของมูลนิธิ”

“ไม่มีปัญหาครับ สัปดาห์หน้าเราค่อยเริ่มงานกันก็ได้”

“พี่ชกลับก่อนนะคะพ่อ” พิราอรกอดพ่อ หอมแก้มซ้ายขวา ก่อนผละออก ชินดนัยก็ไหว้ลาและเดินออกจากห้องมาพร้อมๆ กัน ทั้งคู่มาเจอพัชพันธ์ที่เดินเล่นตรงสนามหน้าบ้านจึงเข้าไปลา พิราอรปฏิบัติต่อแม่เลี้ยงเหมือนที่ทำกับพ่อ เป็นการยืนยันว่าทั้งคู่ไม่มีปัญหาแม่เลี้ยงลูกเลี้ยง ชินดนัยไม่สงสัยเลยว่าทำไมน้ำสาวถึงทิ้งหวงทั้งหวงลูกเลี้ยงอย่างนี้ น่านั่นที่ไม่มีลูกจึงรักและเอ็นดูพิราอรมาก และลูกเลี้ยงก็ปฏิบัติต่อแม่เลี้ยงอย่างอ่อนน้อม

พิราอรติดต่อกับน้ำเดช แต่พอรู้ว่าพ่อป่วยก็เพลาลงไปเยาะต่อไปก็คงจะเปลี่ยนมาติดกับเขานี้ละ ดูท่าทางแล้วคงพยศไม่หยอกแต่ไม่เป็นไร เขาชอบปราบเด็กดี

“ขับริกกลับกันดีๆ นะ”

“ค่ะ”

“ครับ”

“ชิน” พัทธพันธ์เรียกหลานชายที่กำลังเดินห่างออกไป ชินดนัยหันกลับไปเลิกคิ้วถาม น้ำสาวจึงยั่ววัตถุประสงค์ของตนเองอีกครั้ง “แกล้งใช้ไหมว่าฉันตามตัวแกมาทำอะไร”

“น่านั่นก็ทำตามตัวผมกลับมาเป็นลูกเขยน้ำเดชยังงี้ละครับ” หลานชายขยิบต่ายก่อนวิ่งหนีไปทันที

“ไอ้!!!”

พชันทเขนเขียวเคียวฟันกับหลานชายจอมกะล่อน ถ้ามันทำให้จริงจังกว่านี้ เธอก็ยังจะพอหลับหูหลับตาเอาใจช่วยสนับสนุน แต่นี่ดูมันจ้องแต่จะอุ้มลูกพี่ขึ้นเตียงอย่างเดียวเลย เธอจะหวังพึ่งพาอะไรได้ มีแต่จะต้องมาแก้ปัญหายุ่งใจไม่เว้นวันเสียกระมัง

คิดแล้วยิ่งหัวนใจ ลูกพี่จะรอดเงื้อมมือมันไหมนะ

**พิราอรจอดรถตรงที่ประจำของตน คอนโดมิเนียมแห่งนี้ราคาสูงมาก แต่เพื่อแลกกับความเป็นส่วนตัวและระบบความปลอดภัยต่างๆ ก็ถือว่าคุ้มค่า ห้องที่พิราอรซื้อไว้เป็นห้องชุดขนาดใหญ่ ทั้งชั้นมีอยู่แค่สองห้อง หญิงสาวอยู่มาตั้งแต่แรก ยังไม่เคยเจอเพื่อนบ้านเลย แต่ก็พอทราบว่ามันมีเจ้าของ อาจจะเป็นลูกหลานไฮโซซื้อไว้เก็งกำไรก็ได้**

หญิงสาวเดินหมุนคีย์การ์ดในมือเล่นพร้อมฮัมเพลงเบาๆ แต่แล้วเสียงลิฟต์ก็ทำให้เพลงของเธอหยุดชะงัก ปกติชั้นนี้มีแค่เธอเท่านั้น แล้วใครกันที่โผล่มา หรือว่า...

เสียงผิวปากของคนที่ก้าวออกจากลิฟต์ทำให้หญิงสาวต้องหันกลับไปมอง สองสายตาประสานกันในระยะไกล ก่อนคนมาใหม่จะค่อยๆ คลี่ยิ้มอย่างยินดี จะมีก็แต่พิราอรเท่านั้นที่ยืนนิ่งราวกับถูกตรึง อึ้งด้วยความคาดไม่ถึง

“น้องลูกพี่...” ชินดนัยเดินยิ้มกริ่มกริ่มเข้ามาหา “เจอกันอีกแล้วนะครับ ท่าทางเราสองคนจะดวงสมพงศ์กันนะ”

“คุณพักห้องนั้นหรือคะ”

“อืม...นั่นห้องเพื่อนผมเอง” ชายหนุ่มพยักหน้ายิ้มๆ ก่อนชี้ไปยังห้องของเธอ แล้วย้อนถาม “ส่วนนั้นก็ห้องของลูกพี่ใช่ไหม

แบบนี้ก็ดีเหมือนกันนะ อยู่ใกล้ๆ กัน จะทำอะไรๆ ก็สะดวก”

ซินดนัยหัวเราะตอนที่หญิงสาวขมวดคิ้วมองหน้าเขาเหมือนสงสัย ว่าทำอะไรๆ นั้นหมายความว่า

“ฉันคิดว่า คุณจะเลยไปดูงานที่บาบิโลนเสียอีก” พิราอรเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่น นึกเกลียดลูกตาวีบบัวแพรวพราวของเขาจริงๆ

ผู้ชายคนนี้เป็นตัวปัญหาสำหรับเธอ นึกไม่ออกเลยว่าตอนที่ต้องทำงานด้วยกัน เธอจะใช้บทสวดไหนมาสวดสงบใจดี

“ก็ว่าจะไป แต่เห็นคุณขับรถกลับมาคนเดียวนี่ก็เป็นห่วง เลยขับตามมา”

“คุณรู้ก่อนหน้านั้นหรือเปล่าว่าฉันพักอยู่ที่นี้”

“เปล่า!” เขาใช้เสียงสูงเกินจริง หญิงสาวยิ่งมองอย่างจับผิด

“แต่คุณมาจากภูเก็ที่ตั้งหลายวันแล้วนี่ ทำไมฉันไม่เคยเจอคุณเลย”

“ผมก็ไปดูทุ่งที่บาบิโลนนั่นแหละ ไม่แปลกหรอกที่เราไม่เจอกัน แต่อย่าว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยนะ อะ” ซินดนัยคว้ามือเธอก่อนจะยัดคีย์การ์ดให้ บังคับให้เธอกำมันไว้ “พอดีพุ่มนี้ผมมีนัดสำคัญกับผู้หลักผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง กลัวว่าจะนอนยาว ตื่นไปคุยไม่ทันสิบมิงเข้าคุณเอาคีย์การ์ดนี้เปิดห้องเข้าไปปลุกผมทีนะ”

“เดี๋ยวๆๆ แล้วทำไมไม่ตั้งปลุกเอง”

“ก็ส่งคุณเข้าห้องเสร็จนี้ ผมจะไปบาบิโลนต่อ กลับมาก็ดีแล้ว คุณคิดว่าผมจะตื่นทันไหมล่ะ”

“แต่ว่าฉันไม่เข้าห้องคนอื่น”

“ไม่แต่แล้ว ผมไม่คิดเล็กคิดน้อยด้วย ให้คีย์การ์ดไปขนาดนี้ ผมไม่กลัวคุณขโมยอะไรหรอก เนื้อตัวทั้งหมดนี้ก็ไม่หวนนะ ถ้าคุณอยากได้ก็มาเอาได้ทุกเมื่อ ไป รีบเข้าห้องซะเถอะ” ซินดนัยขยิบต่ายแล้วจับไหล่ของเธอมุมนุ่ ดันให้เดินไปหน้าห้อง “ผมส่งคุณแค่นี้

ฝันคืนจะครบแม่ชี”

“คุณ! คุณ!” พิราอรอยากจะเขวี้ยงคีย์การ์ดใส่หลังเขาแต่ก็  
ไม่ทันแล้ว ชินดนัยขย่าวก้าวไม่กี่ก้าวก็ถึงลิฟต์และกลับลงไป เธอ  
ได้แต่ก้มมองสิ่งที่ถืออยู่ อยากให้เธอปลุกเธอ รอไปเถอะ

หญิงสาวเข้าห้องและโยนคีย์การ์ดของชินดนัยส่งๆ ไปแถวโต๊ะ  
หัวเตียง เธอเขา ถ้าไม่ใส่ใจก็แล้วแต่เถอะ เธอไม่ใช่เลขาฯ ส่วนตัว  
และไม่มีเจตนาจำเป็นต้องลงทุนทำถึงขนาดนั้น

ใครจะคิดกันล่ะว่านี่มาอยู่ขนาดนี้ เขายังตามมาอยู่ใกล้ๆ  
อีก แล้วสายตา ท่าทางนี่ไม่น่าไวใจเลย ไม่รู้ว่ำนำนันท์กับพ่อจะรู้  
ด้วยรีเปล่าว่าชินดนัยพักที่เดียวกับเธอ

หลังจากอาบน้ำเรียบร้อยแล้วเตรียมตัวสวดมนต์ก่อนนอน  
ตามปกติ แต่แล้วเสียงโทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้น เป็นน่านันท์ที่โทร. มา

“ถึงห้องเรียบร้อยแล้วค่ะ” หญิงสาวกดรับและตอบกลับไป  
ด้วยน้ำเสียงสดใส เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายจะถามอะไร

พชนันท์หัวเราะ ก่อนว่า “ก่อนกลับลืมอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

“ไม่มีค่ะ”

“แต่โหล่คุณก็ยังตั้งอยู่ที่เดิมเลยนะค่ะ”

พิราอรอุทาน เพิ่งนึกได้ว่าพชนันท์ทำขนมไว้ให้ “น่านันท์...  
พืชลืมนิทเลยคะ ไว้จะแวะเข้าไปเอานะคะ”

“ห้ามลืมอีกนะคะ จะได้เอาไว้กินรองท้อง เผื่อวันไหนขี้เกียจ  
ตื่นมาทำอาหารเช้าก็พอกลัวคอกับกาแฟได้ แล้ววันที่หมดนัดตรวจ  
คุณพ่อ ลูกพืชว่างมาไหมคะ”

“ว่างค่ะ แล้วเจอกันที่โรงพยาบาลนะค่ะ”

“ได้ค่ะ น้ำจะได้บอกคุณเดชให้ รายนันท์ไปหาหมอที่โรชะเง้อ  
คอยรอลูกสาวทุกที คุณหมอก็ใจดีจะตาย จะดูก็ตอนที่คนไข้ไม่ฟัง  
เท่านั้น”

“ปกติพี่หมอกแกก็ไม่ดูหรอกคะ คุณพ่อนั้นแหละตัวเอง แล้วเจอกันนะคะ”

หลังจากพัชณันท์วางสาย พิราออร์ก็นั่งพับเพียบ พนมมือระหว่างอกและเริ่มสวดมนต์ เธอทำเช่นนี้เป็นประจำจนคุ้นชินไปแล้ว หากวันไหนไม่ได้สวดมนต์ก่อนนอนก็คล้ายจะนอนไม่หลับเหมือนมันค้างคา นอกจากนี้เธอยังใช้เวลาว่างจากงานฝึกทำสมาธิอีกด้วย แม้สอนว่าการฝึกสมาธิสามารถทำได้ทุกที่ทุกเวลา เมื่อจิตใจไม่ฟุ้งซ่านก็จะเกิดสติปัญญา คิดหาหนทางต่างๆ ได้ลงตัว

ทว่าวันนี้จิตใจของพิราออร์ไม่สงบเลย ภาพใบหน้าคนเจ้าเล่ห์ รอยยิ้มยั่วโทะและสายตาวาววับของชินดนัยคอยจะปรากฏรบกวนอยู่ร่ำไป เธอคอยแต่จะคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นหากไม่ทำตามที่เขาขอ

“ไม่! พี่ช เธอจะไปคล้อยตามเขาไม่ได้” หญิงสาวเตือนตนเอง อยู่มาแต่ไหนแต่ไรยังอยู่ได้ กับแค่ตื่นให้ตรงเวลาไปคุยธุระ ทำไมต้องมาใช้เธอปลุกด้วย

ไม่ไป! เธอจะไม่เหยียบห้องเขาเด็ดขาด

พิราออร์ถอนใจแรง เอื้อมมือปิดไฟหัวเตียง ล้มตัวนอน แล้วดึงผ้าห่มคลุมถึงคอ จิตใจตั้งมั่น เธอไม่ได้รับปาก เป็นเขาเองที่รวบรัดตัดบทไม่ฟังใคร หากไปคุยธุระช้าก็เป็นเพราะตัวเขาเองนั่นละ ไม่ใช่ความผิดเธอ

**เสียงเคาะประตูห้องดังแรงรัวตามอารมณ์คนเคาะ** ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเป็นฝีมือใคร พิราออร์เหลือบตามองนาฬิกา นิ้วหนำน้อยๆ เลยเวลาที่ชินดนัยบอกให้เธอไปปลุกเขามาเกือบชั่วโมงแล้ว เขายังไม่ไปอีกหรือ หญิงสาววางจานในมือและเดินไปหน้าห้อง ถ้าไม่เปิด เขาคงเคาะจนประตูพังเป็นแน่

และทันทีที่เธอปลดล็อก ชินดนัยก็บุกเข้ามาราวกับพายุ เขา

ผลึกเธอจนต้องถอยไปด้านหลัง สีหน้าของเขาโกรธจัด แว่ตาดุดัน มองมาอย่างกับเธอไปทำความผิดร้ายแรงมาอย่างนั้น

“ก็โหมงแล้วลูกพี่ ทำไมไม่ไปปลุกผม รู้ไหมว่ามันเสียหายแค่ไหน”

อ้อ...เรื่องนี้เองหรือ แล้วมันใช่ความผิดเธอไหมล่ะ งานสำคัญของเขา เขาก็ต้องใส่ใจให้มากกว่านี้สิ ไม่ใช่หวังแต่จะใช้คนอื่น

“ถ้าจำไม่ผิด ฉันไม่ได้รับปากคุณนะคะ แล้วเราก็ไม่ได้สนิทกันถึงขนาดที่ฉันจะต้องบุกไปปลุกคุณจนถึงเตียง”

“ไม่สนิททั้งนั้นหรอก”

“ใช่ค่ะ ไม่สนิท” หญิงสาวขีดหน้าขึ้นอย่างดื้อดึง

“ดีนี่นะ ถ้าคิดอย่างนี้ได้เลยคนสวย ไหนๆ ผมก็ไปไม่ทันธุระแล้ว ช่างมันเถอะ ถ้าวันนี้คุณยังไม่สนิทใจจะไปปลุกผมก็ไม่เป็นไร เราเริ่มทำความสนิทกันตอนนี้เลยก็ได้ เอาให้สนิทแนบแน่น ต่อไปคุณจะได้มีข้ออ้างสำหรับการไปปลุกผมถึงเตียงได้”

“คุณจะทำอะไร” พิวอรณะถอยหนี ขณะเขาย่างสามขุมเข้ามาใกล้ด้วยท่าทางคุกคามเอาเรื่อง

ซินดนัยไม่ตอบ ทว่ารอยยิ้มของเขาไม่น่าไว้ใจ พิวอรณิดจะวิ่งหนี แต่ทันทีที่เธอหมุนกายก้าวขา เขาก็กระโจนรวบร่างเธอเอาไว้ จนเสียหลักพากันล้มกลิ้งไปบนพื้น ชายหนุ่มพลิกกายขึ้นเหนือร่างเธอ ตรึงสองมือไว้เหนือศีรษะ ขาดดทับขาเธอ ร่างกายกำยำล่ำสันของเขาทิ้งน้ำหนักทาบทับร่างบอบบาง สองสายตาประสานกันในระยะประชิด

“อย่านะ!”

“คิดว่าผมจะฟังคุณงั้นหรือะ”

ชายหนุ่มกระตุกยืมร้ายกาจแล้วก้มหน้าลงมาประกบริมฝีปากกับเธออย่างแน่นยำ พิวอรตกใจกับการกระทำอันอุกอาจนั้น พอได้

สติ เธอพยายามดิ้นรนเอาตัวรอด ทว่าร่างกายเขานักยิ่ง ซ้ำยัง  
เร็วแรงแม้หาศาล ไม่มีทางรอดสำหรับเธอเลย และยังเสียเปรียบเมื่อ  
โดนเขาปล้นจับเหมือนจะสูญเสียวิญญาณอย่างนี้

ชั่ววินาทีที่พิราอรกำลังจะขาดใจ ชินदनัยก็ถอนจูบร้อนแรง  
จ้องเธอตาเป็นมันเหมือนเสือจ้องเหยื่อ หญิงสาวไม่ได้รู้ได้ยิ่งสาจน  
นึกภาพต่อไม่ออกว่าเหตุการณ์นี้จะลงเอยเช่นไร ซึ่งเธอยอมให้มัน  
เกิดขึ้นไม่ได้เด็ดขาด!

“อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ”

“ไม่บ้าหรอก เดี่ยวคุณนั่นแหละจะร้องขอให้ผมทำบ้าๆ แบบ  
นี้อีก” เขาค่อยๆ โน้มใบหน้าลงมาอีกรอบ กระซิบบอกเข้ายวน “อย่า  
กลัวไปเลยแม่ชี แล้วมันจะดีเอง เชื่อกผม”

“ไม่นะ” พิราอรตัวสั่น เสียงสั่น พลังพลิกหน้าหลบหลีก แต่  
ชินदनัยคงตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว

“ไม่ต้องกลัวที่รัก เชื่อโค้ชชิน ฟินไปสามโลก”

แล้วชินदनัยก็ฉกปากจูบลงมาอย่างรวดเร็ว หญิงสาวหมดทาง  
สู้ ได้แต่กรีดร้องสุดเสียง

“ไม่นะ อย่าทำอะไรฉัน ไม่!!!”